

עקר הרוח-חיים מקבליו מהצדיק (תורה)

קונטרס

רוחא דחיי

שיחות ומאמרים
ע"פ משנתו של
רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

מאת

הרה"ח ר' חיים בנימין וורטהיימר ז"ל

קונטרס כ"א

"ושמעו הולך בכל המדינות"

תוכן השיחה

נאך פורים גייט די זאך אויסקוקן אנדערש!
ליינען די מאפע ריכטיג
די בליטשקע'דיגע סעודה פון אחשורוש
"ושק אשים כסותם"
דער 'ראש כל חצות' שפילט אין גרויסן...

דער הויך פונקט פון פורים
פון עמלקי - א איד!
"כדי חינונו"
"והיבך ביין הטוב"
דער פראפעסאר האט געהייסן טרינקען!
דא איז דער פלאץ!

הערות והארות ניתן להשאיר ב"קו רוחא דחיי" טל' 02.3.02.47.43 שלוחה 0

© כל הזכויות שמורות

כדי לקחת זכות והשתתפות בהוצאת הקונטרסים ניתן לפנות

בירושלים 05331.93747 כבי"ש 05341.52325

לתרומה ממוחשבת בכרטיס אשראי בטל' 037630585 שלוחה 6491 <1

ניתן להאזין לשיעור ב"קו רוחא דחיי" טל' 02.3.02.47.43 שלוחה 2 <21

גרפיקה ועימוד: י. גרוס 0527644765

חלק מהוצאות הקונטרס נתגרב
ע"י ר' שמואל חיים אפל שליט"א
לרגל הולדת בנו למז"ט
ובזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכיוצ"ח

חלק מהוצאות הקונטרס נתגרב
ע"י ר' נחמן רוזנברג שליט"א
לרגל הולדת בתו למז"ט
ובזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכיוצ"ח

חלק מהוצאות הקונטרס נתגרב
לע"נ ר' משה צבי בן ר' חיים שלום
היאצ"ט ל' שבט
נתרם ע"י המשפחה
ת.נ.צ.ב.ה

חלק מהוצאות הקונטרס נתגרב
ע"י ר' שמעון שרבינטר שליט"א
לרגל הולדת בנו למז"ט
ובזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכיוצ"ח

להשתתפות בהוצאת הקונטרס
ולקחת חלק בזיכוי הרבים בעת
שמחתכם או לזכרון יקיריכם
נא לפנות לטל' 0534159773

חלק מהוצאות הקונטרס נתגרב
ע"י ר' איתמר סולרש שליט"א
לרגל הולדת בתו למז"ט
ובזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכיוצ"ח

"ושמעו הולך בכל המדינות"

יקר תפארת גדולת האיש יהודי והטוב הכבוש שנתגלה ביום פורים

שיעור מיוחד עפ"י ליקו"מ תורה י"ז

[שיחה שנמסרה בחבורת האברכים בי"ש - י' אדר תשפ"א]

דער הויך פונקט פון פורים

"אברוך ה' ס'קומט פורים. די תורה איז פורים [תורה י"ז], דער רבי זאגט דאך דא מפורש אז דער דיבור פון צדיק, דער דיבור פון מרדכי, דער דיבור פון אמונה פון "מרדכי היהודי" [דער 'כופר בעבודה זרה' וואס ער ווערט אנגערופן 'יהודי', "כל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי"] - די דיבורים גייט ארום אין די גאנצע וועלט, "וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת", ס'ווערט נחקק אין אלע ספרים.

פון דעם "אזיר הנח והזך" וואס ס'ווערט פורים, וואס פון דעם איז די התעוררות.. רבי נתן רעדט אין "לקוטי הלכות" אסאך פון דעם.² א גרויסער

א. הערת המערכת: השיעור הנוכחי מבוסס עפ"י דברי רביה"ק בליקוטי מוהר"ן תורה י"ז מאמר "ויהי הם מריקים שקיהם" - שנלמדה במשך חורף התשפ"א במסגרת ה"תורה הזמנית". ועפ"י דברי מוהרנ"ת בליקו"ה הלכות פורים הלכה ב' המיוסדת כולה לבאר ענין פורים עפ"י תורה י"ז.

ב. והנה "בנין התורה" בקיצור נמרץ מתתא לעילא: **נתינת צדקה** < מרבה אוהבים ונעשה **אזיר הנח והזך** < **הדיבור הקדוש** נחקק באזיר ונשמע **למרחוק** < **נכתב בספרי העכו"ם** היפך אמונתם

יסוד דארף מען וויסן אויף די עבודה פון "מתנות לאביונים" פון די הייליגע צייטן פון פורים און אדר מיט מחצית השקל און בכלל, מרבה זיין בצדקה [א גאנץ] חודש אדר: [דער רבי זאגט אז דער זמן פון נתינת צדקה אויף ארץ ישראל איז חודש אדר] - וואס דאס מאכט אלץ דער 'אוויר הנח והזך'.

זאגט רבי נתן^ה, אז מ'גייט נישט צו צו די "סעודת פורים" נאר סוף טאג וואס מען האט שוין ריין געמאכט דעם אוויר, מיט אסאך עבודה פון צדקה, פון מתנות לאביונים און משלוח מנות, וואס דאס אלץ מאכט 'אוויר הנח והזך'. איז דעמאלטס איז די סעודה.

< **הטוב הכבוש** אצלם רואה זאת ונזכר במעלתו ומתעורר לשוב לשורשו > נעשים גרים, כי הטוב הכבוש חוזר ביחד עם חלקי הרע > חוזרים ניצוצי חלקי המזבח (שנפלו לע"ז) ו**נשלם המזבח** > **אכילה בכשרות** > **נכנע הכסילות** ונתגדל השכל > **אור הצדיק** מאיר אצלו > התגלות ה**יראה ואהבה**.

ג. ראה ליקו"ה הל' סמני בהמה וחיה ד, ג: וְזֶה שְׂרָמָז הַתֵּנָא בְּלִשְׁוֹנוֹ הַקְדוֹשׁ (שְׁקָלִים א, א): "בְּאֶחָד בְּאֶדָר מְשִׁמְעִין עַל הַשְּׁקָלִים". 'מְשִׁמְעִין' דִּיקָא, כִּי עַל-יְדֵי הַשְּׁקָלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת צְדָקָה, עַל-יְדֵי-זֶה מְשִׁמְעִין לְמַרְחָקִים אֶת דְּבוּרֵי הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה שֶׁהֵם בְּחִינַת דְּבוּרֵי מֶרְדֵּכִי, בְּבִחִינַת 'וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכִי' כִּנ"ל, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עָקֹר מִפְּלֶת הָמָן עֲמָלָק, שֶׁהוּא זְהֻמַּת הַנֶּחֱשׁ שְׂנֵאָתָהּ בְּהַטּוֹב הַנ"ל, כִּי עַל-יְדֵי הַשְּׁקָלִים בְּחִינַת צְדָקָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה אֲוִיר הַנֶּחֱשׁ וְהַזָּךְ עַד שֶׁמְשִׁמְעִין לְהַטּוֹב אֶת מַעֲלָתוֹ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יוֹצֵא מֵהֶם וְשֹׁב בְּתִשְׁבּוּכָה, עַל-יְדֵי-זֶה נּוֹפֵל וְנִתְבַּטֵּל זְהֻמַּת הָמָן עֲמָלָק וּמַעֲבִידֵין אוֹתָן מִן הָעוֹלָם.

ד. ראה ליקו"ה פורים ב, : וְזֶה בְּחִינַת מִתְּנוּת לְאֲבִיּוֹנִים שְׁנוֹתֵינִי בְּפוּרִים, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַבָּה הָאֱהָבָה וְהַשְּׁלוֹם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה אֲוִיר הַנֶּחֱשׁ וְהַזָּךְ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַּיֵּן דְּבוּרֵי מֶרְדֵּכִי בְּסִפְרֵיהֶם. בְּבִחִינַת (אסתר ו, ב) 'וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכִי' [כִּמוֹ שְׁמִבְאָר שָׁם]. וְבַהֲל' סַמְנֵי בַּהֲמָה וְחִיָּה ד, י"ב: וְזֶהוּ בְּחִינַת רַבּוּי הַצְּדָקָה שֶׁל פּוּרִים, בְּחִינַת (אֶסְתֵּר ט, כב) "וּמִתְּנוּת לְאֲבִיּוֹנִים". 'וְכָל הַפּוֹשֵׁט יָד לִטַּל נֹתֵנִין לוֹ', כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁי מֶרְדֵּכִי, בְּחִינַת 'וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכִי' שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עָקֹר מִפְּלֶת הָמָן כִּנ"ל, שְׁזֶה זּוֹכִין עַל-יְדֵי רַבּוּי 'צְדָקָה' דִּיקָא, כְּדִי שִׁיְהִיָּה לָנוּ שְׁלוֹם עִם הַכֹּל, כְּדִי שִׁיְהִיָּה הָאֲוִיר נָח וְזָךְ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁמָע הַדְּבוּר לְמַרְחֹק בְּבִחִינַת 'וְשִׁמְעוּ הוֹלֵךְ' וכו'.

ה. ליקו"ה פורים הלכה ב: **וְעַל-כֵּן נוֹהֲגִין לַעֲשׂוֹת עָקֹר הַסַּעֲדָה סְמוּךְ לַעֲרֵב, אַחֵר שְׁעִשׂוּ הַתְּקוּנִים שֶׁל הַפוּרִים שְׁעַל יְדֵים נִשְׁלֵם הַדַּעַת כִּנ"ל**, אַז הַתֵּרָה הָאֲכִילָה וְהוּא מִצְוָה גְּדוֹלָה לְהַרְבוֹת בְּסַעֲדָה, כִּי אַז הָאֲכִילָה הוּא עָקֹר שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת כִּנ"ל.

אזוי שטייט, אלע ברענגען פונך די "כוונות" אז די ליכטיגקייט פון די מגילה שיינט אריין אין די סעודה. איז טאקע ביי די סעודה, דעמאלטס איז די צייט וואס ס'שיינט אריין די הארה. די הארה וואס פון די דיבורים פון מרדכי, וואס גייט אין אלע מדינות, ס'ווערט "נכתב ונחקק בספריהם", און פון דעם אלעס ווערט "גרים", וואס דאס איז דער "תיקון המזבח" און דער "תיקון אכילה" (אזוי ווי דער רבי רעדט דאס אלץ אין די תורה).

דעמאלטס קען מען זיין צו די "אכילה דקדושה", די גרויסע אכילה דקדושה פון סעודת פורים וואס ס'שיינט א הארה וואס איז נישטא א גאנץ יאר - די הארה פון פורים וואס ס'איז נישטא א גאנץ יאר אזא הארה... און דער עיקר איז ביי די סעודה, וואס דעמאלטס שיינט א מורא'דיגע הארה וואס דאס איז די הארה פון די "התפארות", וואס ס'שיינט אריין אין יעדן איינעם אין דעם "טוב הכבוש" - אז יעדער איינער פון אונז זאל זוכה זיין צו ארויס גיין פון וואס ער איז כבוש א גאנצע צייט אונטער המן עמלק, אונטער אלע גוים.

ס'קומט צו די סעודה איז מען זוכה צו ארויסגיין פון די כבישה, פון דעם כיבוש וואס מען איז כבוש אונטער עמלק. און בפרט ביים שיכור'ן, ביים טרינקען.

דער עיקר סעודת פורים איז זיך שיכור'ן, ס'שטייט אז סעודת פורים איז "שתיה מרובה מאכילה", דער עיקר פון די אכילה איז די שתיה פון פורים,

ד. עיין שער הכוונות דף ק"ט ט"ג.

ז. שם: ועל-כן מצוה גדולה לאכל בפורים ולהרבות בסעודה מאד, כי עקר שלמות הדעת ותקונו והקנעת הכסילות שמשם ניקת המן כ"ל, הוא על-ידי אכילה קשהוא בכשרות כ"ל, [וכמבאר שם, עין שם], שזה נעשה על-ידי הצדקה ומקרא מגלה כ"ל.

ח. מובא בפע"ח ובשעה"כ. וראה בליקו"ה בכור בהמה טהורה ד, כ"ב: וזהו בחינת השכרות של פורים, כי אז צריכין שתהיה השתיה מרבה מאכילה כמובא בפגנות, כי יין בחינת גבורות קדושות, בחינת יראה עלאה הנ"ל שהוא עקר השיר והשמחה וכו'. ועל-כן בפורים שמאירה יראה נפלאה מאד כ"ל מצוה להרבות בשתיית יין המשמח שהוא בחינת יראה עלאה הנ"ל.

דאס איז דער עיקר. דער עיקר איז די סעודה, און דער עיקר איז דער טרינקען פון די סעודה.

בפרט אז ס'ווערט געברענגט - דער רבי ברענגט אין תורה ל"ג אז דער אריז"ל זאגט - אז דעמאלטס (ביים טרינקן די וויין) נעמט מען ארויס דעם ניצוץ (דקדושה) וואס ליגט אין עמלק אליין. וויפל מיר זענען אונטער עמלק, אבער ס'איז דא א ניצוץ וואס ליגט אין עמלק, אין די קליפת עמלק אונזערע.

דאס הייסט, דאס איז ממש "עשיית גרים" (וואס דער רבי רעדט פון דעם דא אין די תורה): מען נעמט פון עמלק, מען ציהט ארויס דעם ניצוץ און מען מאכט פון דעם א איד! דאס איז דער עיקר וואס ס'ווערט ביים טרינקען.

וזהו עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי ואיתא בפגות כדי שייכל להשפיע איזה הארה גם להניצוץ שבקלפות וכו', עין שם. הינו כנ"ל, כי בפגות מאירין היראה נפלאה לכל הניצוצות הרחוקים מאד מאד אפלו המנחים בעמקי עמקי הקלפות גם להם שולחין ריח הטוב והנפלא של היראה עלאה הנ"ל כדי להחיות ולהשיב אותם גם כן וכו'.

ט. עיי"ש היטב להבנת כל ענין החיות והניצוץ שבתוך הקל' וכו'. וז"ל רביה"ק בסוף אות ג': "כי מתחלה לא היו מקבלין אלא כדי חיות הראוי לאותו מקום, כדי שלא להשפיע יותר מהראוי להם. כמו שכתבתי האר"י עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי - הינו שימשיך שפע להקלפות כדי חיונו ולא יותר. הינו שימשיך שפע להקלפות כדי חיונו ולא יותר [עין ב"פרי עץ חיים] (בפגות פורים פרק ו) מבאר שם שצריכין להמשיך חיות להקדשה הנעלמת בתוך הקלפות אבל צריכין להמשיך החיות בצמצום גדול שזהו סוד פגות השכרות של פורים עין שם".

וז"ל בפרי עץ חיים: והנה מה שאמרו רז"ל שצריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הכוונה היא - כי ידוע שיש ניצוץ של קדושה בכל קליפה המחיה אותה, ואם יסתלקו ממנו, לא ישאר לו חיות ויתבטל לגמרי מיד. והנה ביום הגדול הזה, שיש אותו הארה גדולה, אנו רוצין שגם לזאת הנצוץ יגיע לו חיות לעצמו, מזה ההארה, אבל לא שיגיע כל כך להאיר לקליפה. ולזה צריך שישתכר האדם ביום הזה, עד שלא ידע בין ארור מן לברוך מרדכי, אולי ישגה ויתן ברכה לאותו ניצוץ שבקליפה ויתברך גם הוא, אבל לא תהיה ברכה בכוונה שלימה, שאם יהיה כן יגיע לו הרבה, ותתברך גם הקליפה. [נוסחא אחרת: ולכן צריך לומר ברוך המן, להמשיך אור גם לניצוץ ההוא, לכן צריך לאומרו שלא בכוונה אחר שהוא שיכור וכבר יצא מדעתו, ואם היה בכוונה ח"ו יאיר גם אל הקליפה]. ולעד"נ, כי כשאנו ממשיכין אותו מוח וכו', על ידי שתיית היין ברבוי גדול, יש הארה גדולה שיהיה זה כח להאיר גם לנצוץ ההוא שבתוך הקליפה.

[זאגט דער אריז"ל:] דערפאר מוז עס זיין "עד דלא ידע", ווייל מען דארף משפיע זיין אין די קליפות (און כדי מען זאל משפיע זיין נאר "כדי חיונו" פון די קליפה, דארף עס קומען אויף א דרך פון שכרות). אזוי ווי דער רבי זאגט דא ביי די תורה, וואס דער רבי רעדט פון דער ענין פון עסן, אז מען דארף משפיע זיין אין זיי נאר כדי חיונם. ווען מען איז משפיע אין זיי נאר כדי חיונם, איז מען זיי מכניע.

איז דאס וואס מען טרינקט (פורים) און ס'ווערט א סילוק הדעת. איז דער פשט, אז זיי באקומען נאר כדי חיונם, נאר בדרך פון סילוק הדעת, בדרך שכרות. מען קען נישט איבערגעבן אזא הארה נאר בדרך שכרות!

פון עמלקי - א איד!

דאס גייט אריין, די הארה גייט אריין אין די קליפות, יעדער איינער וואס ער איז אין די קליפה אליין. ביי יעדן איינעם איז דא די קליפת עמלק - דער רבי רעדט אין תורה ו', זאגט דער רבי אז דאס וואס יעדער איינער דארף שווייגן אויף זיינע ביזיונות צו ריין ווערן פון די דמים הרעים - דאס איז מחיית עמלק, וואס א מענטש ווערט פשוט פארגאסן זיין בלוט פון בזיונות און ס'ווערט נכנע אין אים דער דם און דער רע שבחלל השמאלי (שבלב).

דאס איז מחיית עמלק. ביי יעדן איינעם איז שוין דא אין זיין דם, אין זיינע בלוטן איז שוין דא שטיקער [פון קליפת] עמלק. אין זיינע בלוטן איז דא בלוטן וואס דארף פשוט פארגאסן ווערן. ער דארף ממש ווערן פון עמלקי

י. אות ג: ועל כן אכלו אחר אכילת איש הקשר בהכרח שיהיה לו בלבול הדעת קצת אחר האכילה וזה מחמת שניקת הכסילות הוא משם. אך צריך שלא לתן חיות להקלפות כי אם כדי חיונו בצמצום ולא יותר. ואז קשהמזבח בתקונו הינו שהאכילה בכשרות פראוי אזי נכנעים הקלפות הינו הכסילות כי אינו נותן להם כח וחיות כי אם כדי חיונו בצמצום שזה מקרה לתן להם כידוע, אבל אינו נותן להם שום כח וחיות יותר מדי חיותם, ועל כן על ידי אכילה בכשרות נכנע הכסילות ונתרומם השכל וכו'.

א איד - ס'דארף ארויסגיין זיין ניצוץ וואס איז שוין אריינגעגאנגען אין עמלק, דארף קענען ארויסגיין פון אים, ער זאל קענען ווערן פון א עמלקי א איד! ס'איז דא א לשון וואס ס'שטייט כמה מאל פון ר' אברהם ר' נחמנ'ס"י: אז מיר זענען שוין נאָכל געווארן אין מהות עמלק. מיר זענען אזוי ווייט געווארן, עמלק האט שוין אזוי אריין געגעסן אין אונז - אז מיר האבן שוין אין זיך מידות פון עמלק ממש... מיר זענען שוין אזוי דערווייטערט געווארן, אז מען דארף ווערן פון א עמלקי א איד.

מען איז למעשה א איד - מען איז נישט עמלקי, נאר מען איז שוין אזוי 'נאכל' געווארן למהותו (פון עמלק), ער האט אונז אויפגעגעסן אזוי שטארק, אז מיר זענען נאכל געווארן צו זיין מהות... מען דארף ארויסנעמען דעם ניצוץ וואס ליגט שוין אין די עמלקיות ממש.

עכ"פ, איז ביים טרינקען, מען טרינקט און דעמאלסט געבט מען א חיות פאר די קליפות 'כדי חינוך', אז דער ניצוץ זאל ארויסגיין... גייט ארויס דער ניצוץ וואס איז מחייה המן, וואס איז מחייה עמלק.

פון דעם ווערט אז **"מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק"**, אז ס'קומט ארויס נייע תורה - אזוי זאגט דארטן דער רבי אין תורה ל"ג - ס'קומט ארויס נייע תורה! אין עמלק'ן ליגט דארטן "סתרי תורה" באהאלטן.

יא. ראה חכמה ותבונה סימן י' אותיות ו, ז. וראה ליקו"ה אבידה ומציאה ב, ג.

יב. ראה ליקו"ה הל' תפילת מנחה ז, יט: ועל-כן מלחמה לה' בעמלק מדור דור מדורו של משה עד דורו וכו'. כי אי אפשר למחות זכר עמלק בפעם אחד, כי סערה בזרוע של הקדוש-ברוך הוא וכו'. **כי צריכין לחוס גם על הניצוצות הנעלמים בו - בחינת כי ציד בפיו וכו'.** **שעה בחינת "מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק"** - שמשם היה כל כחו. כי בכל מקום שנעלם טוב הרבה מתגבר הקלפה הרבה וכו', ועמלק והמן רצו לעקר עצמן לגמרי אשר לא יזכר שם ישראל עוד, וביותר התגבר הרשע המן להשמיד להרג ולאבד וכו'. אבל ה' יתברך מפיר מחשבות ערומים, כי לא דבר ה' למחות שם ישראל. **ואפלו הנשמות ששרשם מקדשת ישראל הכבושים אצלו לא ימחה אותם בשום אופן,** על-כן אינו מוחה זכרו בפעם אחד רק מלחמה לה' בעמלק מדור דור, שעל-ידי זה יש בחירה לכל אחד, ועל-ידי זה דיקא יתבררו ויצאו הנשמות הכבושים אצלו וכו' ואז ימחה שמו וזכרו לגמרי מתחת השמים וכו', כי אז יהיה בלע

אין די פלעצער וואס איז דארטן דא די התגברות הסטרא אחרא דארטן ליגט נאך העכערע תורה. פשוט'ע תורה קען מען דארט נישט אריינטון, כדי די קליפה זאל נישט יונק זיין, מוז מען אריינטון גאר הויכע תורה וואס מ'זאל נישט קענען יונק זיין פון דעם. מען לייגט אריין, גאר הויכע תורה לייגט מען דארט אריין - און דורך דער צדיק איז מען כופה די סטרא אחרא, און ס'גייט ארויס. די סתרי תורה וואס איז דא אין עמלק'ן, גייט ארויס.

און דאס ווערט ביים טרינקען; אז מען טרינקט, געבט מען עס פארן גוף, עמלק אליין האט א חיות פון דעם.. אבער מען געבט אים נאר 'כדי חיונו' און פון דעם כדי חיונו פון דעם ווערט ער נכנע און דער ניצוץ גייט ארויס. ווערט א נייע תורה, ווערט א נייע גירות - קען מען גלייבן אז נאך פורים ווערט א נייער מענטש.

אלץ וואס מיר רעדן איז אלץ וועגן ביז פורים - פון פורים איז א נייע התחלה! פון פורים גייט זיין א אנדער זאך אינגאנצן, ס'גייט ווערן פון א זאך וואס נעכטן.. היינט רופט זיך עס נאך עמלק, נאך פורים איז ער שוין א איד

הַמִּנּוֹת לְנֶצַח וְכוּ'. וְעַל-כֵּן מִלְחָמָה לָהּ בְּעַמְלֶק מְדוּר דוֹר דִּיקָא, כִּי עֶקֶר הַבְּרִיר עַל-יְדֵי הַדּוֹרוֹת שְׁנוּלִידִים.

ובהל' סמני חיה ובהמה ד, נ: כי הברור הנעשה על-ידי זרע הילודים זה בחינת הברור שלמעלה שנעשה על-ידי השם יתברך בעצמו, ששקשרע מתגבר ביותר עד שאי אפשר להוציא, אף-על-פי שמודיעין לו מעלתו כנ"ל, אזי מסבב ה' יתברך שיוצא דיקא על-ידי גדל התגברותם שמכניסין את הטוב בעמק מחשבתם, שדיקא על-ידי-זה יוצא הטוב בזרע הילודים. ואף-על-פי שהטוב מתגבר, אבל אף-על-פי-כן הרשע שהתגבר על הטוב ולא הניחו לצאת בודאי ענוש יענש כנ"ל, כי גם מבני בניו של הקדוש יתברך וכו' וכן מבני בניו של סיסרא וסנחריב וכו', שכל זה הוא בחינת הנ"ל, בחינת ברור הטוב על-ידי זרע הילודים, כי אלו הרשעים הנ"ל הקדוש וסנחריב וכו' התגברו ברשעותם מאד מאד, מחמת שהיה כבוש ביניהם טוב נפלא מאד, כי כל מה שהטוב גבה ועליון יותר, הם מתגברים עליו בהתגברות גדול יותר ויותר, ומזה בא עצם רשעותם של הקדוש וסנחריב וכו' וסנחריב וכו' וה' יתברך אשר עמקו מחשבותיו מאד הוציא גם מהם הטוב על-ידי זרע הילודים, כי מבני בניהם למדו תורה וכו'. אבל אלו הרשעים הנ"ל בודאי יאבדו ויתענשו כדאי להם וכו' עיי"ש. (וראה גם אבן העזר יבום ג, כ"ה. וראה בכוכ"א כרך שישי אות ז' בסופו).

- ס'איז אנדער... א נייע מציאות אינגאנצן! א נייער מציאות מיט יעדער איינער פון אונז.

”כדי חיונו”

דאס איז דער כוונה פון טרינקען פורים. [ממילא] דארף מען וויסן: דער רבי לערנט אונז וואס טרינקען פורים מיינט, מיר טרינקען על דעת הצדיק! מיר זענען נישט קיין שיכורים. מיר טרינקען נישט א גאנצע יאר, מיר טרינקען נאר פורים כדי חיונו.

[שואל: וואס הייסט אז מיר טרינקען נאר כדי חיונו?] מען געבט זיי נישט וויפל זיי ווילן מען געבט זיי נאר וויפל מיר געבן זיי... [ש: אבער טרינקען דארף מען יא אסאך?] איינמאל א יאר. נאר איינמאל א יאר!

[שואל: פארוואס געבט מען זיי, ווייל מען האט נישט קיין דעת? וואס הייסט מען געבט זיי?] יעדע אכילה געבט מען זיי, יעדע אכילה איז נהנה פון דעם די סטרא אחרא (אזוי זאגט דער רבי דא אין די תורה), בפרט טרינקען, בפרט זיך שיכור'ן...

[שואל: דארף מען עסן וואס ווייניגער?] מיר האבן שוין גערעדט פון דעם - דערפאר ביים עסן דארף מען אויך עסן מיט א מאס. טאמער א מענטש עסט ווי א זולל וסובא, איז געבט ער זיי א יניקה. מען דארף עסן נאר וויפל מען דארף, נישט זיך איבערעסן.

קען זיין, ס'איז דא נאך א רמז. דער רבי האט געזאגט: נאך עפעס טרינקען.. עפעס אזא לשון "נאך טרינקען, נאך תיקון הברית. נאך בראנפן, נאך תיקון הברית". אז אין דעם טרינקען אליין דארף אויך זיין שיעורים ווי מען זאגט. מען טרינקט; ס'איז דא מענטשן וואס זיי האבן א בהלה ער וויל זיך אנטרינקען אין איין רגע.

יג. ראה שיש"ק החדש ג, תק"ד: רבנו אמר על השתיה בפורים "נאך בראנפין - איז נאך תיקון הברית" ["עוד יין שרף - הוא עוד תיקון הברית"].

מ'דארף א צימצום, מען טרינקט א ביסל, 'נאך אביסל', 'נאך אביסל' - ס'איז א צמצום. מען טרינקט נאר כדי חיונו, נאך אביסל נאך אביסל... אזוי ווערט נכנע די קליפה. [ביז] אינמיטן טרעפט מען זיך "עד דלא ידע"...

[ש: ביי ר' שמואל שפירא דערציילט מען אז גלייך נאך ווילקין האט ער שוין געענדיגט אפאר פלעשער...] ר' שמואל שפירא איז קיינמאל נישט געווען אין קיין בהלה, קיינמאל נישט אין קיין בהלה. דאס איז געווען דער חידוש פון ר' שמואל שפירא, ער האט געקענט דינען דעם אויבערשטן מיטן גרעסטן ברען אבער ער איז געווען א מיושב'דיגער מענטש.

אין איין רגע איז ער געווען... ער האט גערעדט מיט א מענטש גלייך אויף גלייך, ער האט געהאט א אמת'ן ברען, נישט קיין ברען פון א מענטש'נס מידות. ער איז געווען א גוטער א אמת'ער טוב מזג. ער איז געווען א גוטער מענטש, א אמת'ער מענטש וואס אלע ארום אים האבן אים ליב געהאט. זיך פארשטאנען מיט אלעמען, קיין שום קפידא נישט ארויס גענומען פון קיין שום מענטש אויף זיך.

ער איז געווען מלא שכל, מלא טעם איז ער געווען. [און] אין דעם איז געווען א אמת'ע ברען... מילא האט ער געקענט טרינקען. ביי אים האט זיך נישט אנגעהויבן די פורים נאר ביים טרינקען - ער האט שוין אנגעהויבן מתפלל זיין, פון חנוכה האט ער שוין געבעטן אויף דעם... ער איז געווען א אנדער סארט מענטש אינגאנצן!

[אלע קוקן אלעמאל נאר אן.. (- די פעולות חיצוניות). מען זאגט אז מען גיסט אן א גלאז ביר איז אויבן גייט די שם... א מענטש קוקט נאר אויף די שם. מען דארף קוקן אויף די ביר וואס איז אונטער די שם, פון די שם בלייבט גארנישט... פון די אלע זאכן.. מען דארף קוקן וואס ליגט אונטער דעם, דאס איז די ריכטיגע מציאות].

על כל פנים, דאס איז נישט משנה. מען טרינקט אזוי, מען טרינקט אזוי - ווי מען טרינקט וויין, איז גוט. איך האב סתם נאר געזאגט אזא רמז, אז ר'

יעקב מאיר [שכטער] שיחי' זאגט יד אלעמאל מען טרינקט אביסל מיט נאך אביסל. נאך אביסל, נאך אביסל...

[שואל: אבער וואס איז די זאך כדי חיונו - אז מען טרינקט נישט א גאנצן יאר, נאר פורים?] יא, דאס איז פשטות. נאר כדי חיונו, מען טרינקט נישט א גאנצע יאר. א ברסלבער טרינקט נישט...

ביי אונז צו טרינקען איז גאר א אנדער זאך. די מענטשן וואס זיי טרינקען א גאנצע יאר האבן א אנדער צוגאנג צו טרינקען אינגאנצן, ער האט אליין הבנה אין טרינקען. ער איז גארנישט "עד דלא ידע", ער איז מלא דעת אין זיין 'עד דלא ידע'. נעבער, ער איז גוט צו ד-לא-ידע'ניק.

יד. ראה באוסף אמרים פורים, שיחה א - ממשטה היין פורים שנת תש"ס: הנה חז"ל אמרו 'חייב אינש לבסומי עד דלא ידע', וא"כ יוצא מכך שכאשר הוא כבר אוחז ב"לא ידע" כבר איננו חייב יותר, כי עד כאן חייבו חכמים ולא יותר. אבל אנו הרי רוצים שכל היום יהיה 'חייב לבסומי' ולא נפסוד את עצמנו ב'לא ידע', כי הרי אנו רוצים ללכת כל היום ברצונות קדושים, באהבה ובהשתוקקות ולדבר דיבורים קדושים ולזעוק להשי"ת: אני רוצה אותך, רק אותך אני רוצה, עם קליפת עמלק איני מתחשב כלל וכלל, אני צוחק ולועג לו... אני רוצה רק אותך, להיות קרוב אליך ולדבוק בך. [...] היום הוא 'יום קרב' ומלחמה, אבל של אהבה ושמחה, של דיבורים קדושים ורצונות. אבל יתכן שאותו שונא עמלק יפריע לנו עם ה"אשר קרך" שלו - גילו לנו חז"ל עצה שקיבלו מסיני, ששותים מעט יין, מעט משקה, ממילא נעלמת קליפת עמלק והקרה נמוס, ואפשר כבר לדבר דיבורים לווהטים, לרצות להתגעגע ולהשתוקק.

וממילא נתרץ את מה שהתחלנו (בענין שנפטרים מחובת היום כשמגיעים ללא ידע): **שותים מעט בראנפין, רבע כוס י"ש, ובכוחו מדברים ומתגעגעים להשי"ת, וכאשר עוברת שעה או כמה שעות, וכוח הי"ש מתפוגג, נוטלים עוד מעט משקה ועוד מעט יין לחדש את ההתעוררות,** ועל דרך זה אפשר לקיים כל היום את מצוות היום ולא להפטר בפעם אחת ב'עד דלא ידע'.

על ידי עצה טובה זו אפשר גם לשתות ולקבל השפעה מהיין, וגם לא להפטר כשמגיעים לעד דלא ידע, וגם לחגוג את כל הפורים כדבעי. וכאשר מגיעים לערך של שעתיים קודם המנחה, עושים הפסק בשתיה כדי שנוכל להתפלל כדבעי. ואחרי מנחה ממשיכים שוב בשתיה מעט ושוב מתגעגעים ושוב מדברים דיבורים קדושים, ואח"כ הולכים בהשתוקקות ובברען לקראת מצות סעודת היום.

אבער ביי אונז, ביי אונז איז דער גאנצער טרינקען א זאך... קיינער איז נישט להוט נאך טרינקען. א גאנצע יאר רירט מען זיך נישט צו, צו דעם 'סם המוות' וואס רופט זיך טרינקען, מען רירט זיך נישט צו צו דעם.

מען האט נישט א איינרעדעניש אז מען טרינקט ווערט דערהויבן דער מח, אזוי ווי אנדערע מענטשן מיינען, זיי ווערן דערהויבן... און זיי כאפן נישט אז דעמאלטס האט געפלאצט די נערוון ווי מען זאגט, דעמאלטס איז געווען דער 'משבר', דעמאלטס איז געווען דער 'נערוון בראך'... ער מיינט ער האט באקומען די מוחין, ער האט פארלוירן דעמאלטס די מוחין.

ער הייבט אן צו רעדן וואס ער מיינט אז ס'רופט זיך 'דעת'... ס'איז דא מענטשן וואס מיט דעם מאכן זיי שבת מיט דעם מאכן זיי יו"ט מיט דעם מאכן זיי א שמחה - אלץ גייט מיט א 'השתיה כדת', מיט דעם איז די זאך. דאס איז נישט קיין 'כדי חיונו', דאס איז נעבעך...

"וחיכך ביין הטוב"

א ברסלבער חסיד וואס האט נישט קיין שום שייכות מיט דעם טרינקען, קיין שום שייכות מיט דעם גאנצן ענין פון טרינקען. מען לעבט מיט הכנעה א גאנץ יאר, מען דינט דעם אויבערשטן נישט פון בראנפן - מען דינט דעם אויבערשטן מיט דיבורים.

"וחיכך ביין הטוב" ט, א ברסלבער רעדט דיבורים... ס'איז דא דער "מליץ", ס'ווערט פון דעם "א ים פון וויין"... מען מיינט אז ער איז שיכור. ר' נתן האט

טז. וזה לשון רביה"ק: והייתי עובר על ג' של יין, ונדעתי שזה היום נעשה בנדאי מהדבורים של המליץ, שהוא עומד ומדבר תנחומין לפני המלך והמלכה, ואחר-כך הוא חוזר פניו ומדבר תנחומין להבת-מלכה, ומאלו הדבורים נעשה היום של יין (כמו שכתוב: "וחיכך ביין הטוב" - אף לא הייתי יכול למצאו (כך סיפר הבעל תפילה לגיבור).

מען געמיינט אויף אים אז ער איז שיכור... ער איז געווען שיכור פון רעדן, פון... (- רעבינס זאך).

ער האט דאך געזאגט אויף זיך אז ער איז דער "מליץ" - ער רעדט אזעלכע דיבורים, ער קען זיין אזא מליץ טוב... אז אפילו איינער וואס האט עובר געווען אכט הונדערט מאל אויף כל התורה כולו רח"ל, האט ר' נתן געהאט אויף אים מליצות צו זאגן.

דאס איז, דער גאנצער "ליקוטי הלכות" האלט אין איין מליץ זיין אויף יעדן אידן. דער וואס גייט מיט דעם דרך המליצה דארף ער נישט קיין וויין, ער דארף נישט קיין בראנפן! ער דארף גארנישט! ער רעדט, ער טרינקט זיך אן מיט די דיבורים!!!

מען רעדט דיבורים, אמת'ע דיבורים. די דיבורים, דאס, מיט דעם לעבט מען א גאנצן יאר. [אחד הנוכחים: "אן א פארטרוקענער מויל ט"ו..."] יא, אן א פארטרוקענער מויל.

אבער ס'קומט פורים געבט מען אים איינמאל י, מען געבט אים כדי חינונו. מען גייט צום פינטל, צום עמלק אליין! מען געבט אים צו טרינקען, מען געבט אים צו טרינקען...

וראה: ועל עצמו אמר מוהרנ"ת ז"ל שהוא בעצמו בחי' המליץ שעומד ומדבר תנחומין לפני המלך והמלכה ואח"כ הוא חוזר ומדבר תנחומין לבת המלך ומאלו הדיבורים נעשה הים של יין (כ"כ וחכר בין הטוב) וכו' וכו'.

טז. עיין סיפורי מעשיות מעשה ב' ממלך וקיסר.

יז. ראה ליקו"ה תשעה באב ד, כ"ו: ועל-כן חִיב אָנְשׁ לְבִסּוּמִי בְּפִנְיָא עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אֲרוּר הָמֵן לְבָרוּךְ מְרֻדֵּי, כִּי הַשְׁכָּרוֹת אָסוּר תְּמִיד, כִּי עַל-יְדֵי הַשְׁכָּרוֹת יוֹכֵל לְקַלְקֵל הָרֵבָה, כִּי הֵינֵן הוּא בְּחִינַת גְּבוּרוֹת וְדִינִים וכו'. אָבֵל בְּפִנּוּיִם מֵאִיר הָאֶרֶץ גְּדוּלָּה וְנִפְלְאוֹת שֶׁהוּא הָאֶרֶץ מְרֻדֵּי, (פְּמוּזָב בְּפִתְּבִים) וְאִזְ נִתְעוֹרֵר וּמֵאִיר שׁוֹכֵל עֲלֵיוֹן וְגִבָּה כְּזֶה שְׂמֵאִיר עַד תִּכְלִית הָעֲשִׂיָּה, שְׂעַל-יְדֵי זֶה נִמְתָּקִין כָּל מִינֵי דִינִים קִשִּׁים שְׂבָעוּלָם. וְעַל-כֵּן חִיב אִזְ לִשְׁתּוֹת וּלְהַשְׁתַּכֵּר כְּדֵי שְׂעִילָה עַל-יְדֵי הַשְׁתִּיָּה לְשׁוֹכֵל עֲלֵיוֹן וְגִבָּה מְאֹד, כִּי אִזְ יֵשׁ כַּח לְהַמְתִּיק כָּל הַדִּינִים שְׂבָעוּלָם, עַל-יְדֵי הַשְׁכָּל הַגָּדוֹל הָעֲלִיוֹן מְאֹד שְׁנִתְעוֹרֵר עַל-יְדֵי מִצּוֹת הַשְׁכָּרוֹת שֶׁל פּוּרִים.

און דעמאלטס דארף ער ארויסגעבן "הקאות" פון עצם חיותו יי, עצם חיותו דארף ער ארויס ברענגען... ס'ווערט, יעדער איינער, יעדע פורים ווערט מען א נייע מענטש. **נאך א שטיק עמלק ווערט א שטיק איד!** מען האט אראפגענומען א שטיק עמלק געמאכט א נייער שטיק איד!

ס'איז נישט קיין זאך, ס'איז נישט קיין סחורה פון א גאנץ יאר. א גאנץ יאר רעדט מען אנדערע זאכן - א גאנץ יאר רעדט מען פון מאכן א איד א איד.. פורים רעדט מען פון מאכן פון א עמלק א איד! ס'איז א אנדער ענין אינגאנצן!!!

יעדער איינער האט זיינע פארביסענע חלקים, יעדער איינער האט אין זיך אזעלכע זאכן וואס ווי מען זאגט, ס'קוקט נישט אויס אז מען קען ארויס קריכן פון דעם... ס'זעהט אויס א אמת'ער 'מבני בניו של המן'... אזוי ווי ער זאגט, א יחסן בן יחסן; ס'ליגט אין אים פארדארבענע מידות וואס ס'גייט קיינמאל נישט ארויס, ס'ליגט ביי אים אין די תולדה דורך און דורך - און דארטן ווערט שינויים פורים, דארטן ווערן שינויים!

יה. ראה ליקו"מ תורה ח' תנינא (סעיף ג): כי כְּשֶׁזָה הִבְעֵל כח מתפלל תפלה בבחינת דין וְאִי הִסְטָרָא אַחֲרָא רוּצָה לְבַלֵּעַ אוֹתָהּ כִּי הִיא בּוֹלְעַת תְּמִיד הַתְּפִלוֹת שֶׁהֵם בְּבִחִינַת דִּין כִּנּוּל וְאִי כְּשֶׁהִיא רוּצָה לְבַלֵּעַ זֹאת הַתְּפִלָּה שֶׁל הִבְעֵל כח שֶׁהִיא בְּבִחִינַת דִּין אִי זֹאת הַתְּפִלָּה הִיא עוֹמֶדֶת בְּבֵית הַבְּלִיעָה שֶׁל בְּבִחִינַת "בְּצִנּוֹרָו יִלֵּן עַז" הֵינּוּ הַתְּפִלָּה שֶׁל הִבְעֵל כח הַנּוּל שֶׁהוּא בְּבִחִינַת מָטָה עַז הִיא עוֹמֶדֶת לוֹ בְּצִנּוֹרָו, בְּבֵית הַבְּלִיעָה שֶׁל וְאִי הוּא מְכַרְח לִתְּן הַקָּאוֹת, הֵינּוּ שֶׁהִסְטָרָא אַחֲרָא מְכַרְח לְהִקְיָא וּלְהוֹצִיא כָּל הַקְּדָשׁוֹת שֶׁל הַדַּעַת וְהַרְחֲמָנוּת וְהַתְּפִלוֹת שֶׁבִּלְע בְּבִחִינַת "חֵיל בָּלַע וַיִּקְאֲנוּ". וְלֹא דִי שֶׁהוּא מְקִיא וּמוֹצִיא כָּל הַקְּדָשִׁים שֶׁבִּלְע אָף גַּם הוּא מְכַרְח לְהִקְיָא וּלְהוֹצִיא עֲצָמוֹת הַחַיּוֹת שֶׁל מָמוֹשׁ בְּבִחִינַת: "מִבְּטָנוּ יוֹרִישֵׁנוּ אֵל", הֵינּוּ שֶׁמוֹצִיא וּמְקִיא עֲצָמוֹת חַיּוֹת מָמוֹשׁ.

ועפ"ז כתב מוהר"ת בליקו"ה ציצית ה, י"ב: וְזֶהוּ בְּבִחִינַת (ישעיה יט) "כִּהְתַּעֲזוֹת שִׁכּוֹר בְּקִיאוּ", כִּי טָבַע הַשִּׁכּוֹר שְׁנוֹתָן הַקָּאוֹת, כִּי כְּשֶׁהֵינּוּ בְּקְדָשָׁה שֶׁהוּא נִמְשָׁךְ מִהַתְּפִלָּה בְּבִחִינַת דִּין שֶׁל הִבְעֵל כח, אִי הִסְטָרָא אַחֲרָא מְכַרְח לִתְּן הַקָּאוֹת בְּבִחִינַת "חֵיל בָּלַע וַיִּקְאֲנוּ", לְהִקְיָא כָּל הַדַּעַת וְכָל הַקְּדָשׁוֹת שֶׁבִּלְעָה וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב שָׁם.

מען דארף גלייבן, מען דארף טרינקען וויין און גלייבן! דער רבי האט נישט געהאלטן פון רפואות אבער פון די רפואות האט דער רבי געהאלטן - פון דעם משקה!

מען טרינקט פורים, מען טרינקט מיט דעם משקה. מען טרינקט... יעדער איינער וויפל דער אויבערשטער העלפט אים, מען טרינקט און מען טרינקט און מען גלייבט אז ס'ארבעט פשוט! ס'ארבעט!

”נאך אביסעלע”, אזוי האט דער רבי געזאגט דעם לשון: ”נאך אביסל איז נאך תיקון הברית, נאך תיקון הברית”. פשוט, ס'איז א אפערעציע אויפן מח, ס'איז מסדר די מוחין. א מענטש האט געכאפט א תאונה, די מח איז אינגאנצן צושמעטערט געווארן, מען געבט א טרינק, מען געבט א טרינק וויין און ס'קומט אן אין קאפ, ס'קומט אן אין קאפ...

איך האב געהאט עפעס א זיידע וואס פלעגט דרש'ענען דרשות, האט ער געזאגט ”וחיכך כ״ן הטוב”, אז די וועלט זאגט אז א גוטער וויין גייט אין קאפ, א שלעכטער וויין גייט אין בויך, א גוטער וויין גייט ארויף אין קאפ... זאגט ער, 'וחיכך' - זאגסט א ווארט, א ס'איז א גוט ווארט - ס'גייט אריין אין קאפ... ”וחיכך כ״ן הטוב”!

זאלסט וויסן אז דער וויין פון פורים גייט אין קאפ! ס'איז וויין, ס'גייט נישט אין מאגן - ס'גייט אין קאפ גייט עס! ס'שיסט אריין, ס'שיסט תיקונים! תיקון הברית! ס'שיסט, ס'איז מסדר די מח פון אזעלכע מיני שיבושים וואס מען קען נישט רוקן...

א מענטש וואס ס'קומט אים אלעמאל אויס אין חשבון אז איינס און נאך איינס איז דריי... דארף מען מסדר זיין די שרויפן פון קאפ. דא איז מען מסדר די שרויפן, ס'שיסט אריין דארטן, ס'איז מסדר אלע שרויפן פון מח...

דער פראפעסאר האט געהייסן טרינקען!

מיט די תמימות דארף מען טרינקען: איך ווייס נישט וואס איך טרינק, איך האב נישט קיין הבנה אין גארנישט... דער רבי, דער פראפעסאר - האט געהייסן טרינקען!

איך האב א פראפעסאר אויף מיין מחלה אין קאפ און ער האט געהייסן טרינקען, ער האט מיר געהייסן [נעמען] א איינשפריץ. איך דארף נישט אריינשפריצן אזוי, עס שפריצט אריין אזוי, איך שפריץ דא (אין מויל) און ס'גייט אזוי, עס שפריצט ארויף אין מוח!

מען שפריצט אריין, מען שפריצט אריין דעם משקה, דעם הייליגן משקה! מען טרינקט מיט א תמימות. ס'איז מסדר דעם מוח, ס'איז מסדר דעם מוח! נאר וואויל איז ווער ס'בעט דעם אויבערשטן פארדעם, און בשעת מעשה [אויך], ער רעדט צום אויבערשטן. ער איז צוגעבונדן צום אויבערשטן, ער איז נישט פארנומען מיט קיין מענטשן, ער איז פארנומען מיט די זאך אליין.

ער איז פארנומען מיט די זאך אליין, וויסן וואס ער טוט דא, נישט מסיח דעת זיין. יעדער טרינק דארף זיין, וויסן וואס דו טוסט - דו טרינקסט יעצט! נאך א משהו, נאך א משהו... אסאך מאל שפירט מען אז מען קען נישט, אבער א משהו; נאך א משהו! נאך א משהו! יעדער איינער לפי כוחו.

ס'איז ממש, מען רעדט דא פון זאכן פון מסירת נפש. דער ענין, ביי א ברסלבער חסיד טרינקען איז מסירת נפש. יעדער איינער וויפל ער טרינקט, אויף וואספארא אופן ער טרינקט.

מענטשן פרעגן זיך איינעם דעם אנדערן אפשר טרינקט מען די וויין? אפשר יענע, אפשר בראנפן... יעדער האט זיך זיינע עצות. איין זאך, הצד השווה שבהם אז אלע מוטשען זיך. אלע מוטשען זיך ווי נעמט מען אריין דעם ביטערן טראפן, ווי נעמט מען עס אריין אין זיך. איז ממילא מען רייסט זיך...

איינע פון די טעמים פון טרינקען פורים שטייט - דער "סדר היום" דאכט זיך זאגט עס י - אז איינע פון די טעמים פון זיך שיכור'ן פורים איז א זכר צו די הריגות. ס'איז געווען א גזירת שמד, איז א זכר אז מען ליגט אזוי ווי הרוגים (פון די וויין), אזוי זאגט ער.

[אחד הנוכחים: "קם רבה שחטיה לר' זירא ב", זאגט דער מהרש"א אז ער האט אים אנגעטרינקען ביז ער איז...]
יא, אבער דער "סדר היום" זאגט כפשוטו. [אחד הנוכחים: זכר לנס אז 'להשמיד להרוג ולאבד'...] יא, פשוט מ'ליגט הרוגים.

יעדער יאר... ס'איז מסירות נפש. יעדע יאר איז ניסים אז מען גייט ארויס פון מתים... [אחד הנוכחים: ר' שמואל שפירא האט געזאגט אז צוויי וואכן שפעטער געדויערט אים ביז ער כאפט זיך אפ...]

[אחד הנוכחים: אפילו די וויין וואס מען גרייט זיך צו...]
יא, פון פורים אינדערפרי, מען שמעקט נאר די וויין... נאר פון שמעקן די וויין ווערט מען שוין טויט... [אחד הנוכחים מוסיף: מיר האט דערציילט איינער וואס טרינקט א גאנץ יאר, א גאנץ יאר טרינקט ער און ס'איז אים גוט - אבער פורים קען ער נישט אריינרוקן א טראפ...].

[שואל: וואס הייסט נישט טראכטן אויף אנדערע?]
איך מיין צו זאגן, דער עיקר טראכטן פון די זאך אליין. ס'איז קודש קדשים! מען רעדט דא פון די גרעסטע זאך!!!
וויפל טרינקט מען שוין? זאל מען כאטשיג טרינקען מיט כוונה.

יט. וז"ל: ומפני מה חייבו בזה {להשתכר עד דלא ידע וכו'} אחר שהוא ענין כבוד וקשה, שמעתי טעם, שאחר שהמן הרשע ביקש להשמיד להרוג ולאבד ולשפוך דם היהודים, נעשה ענין קרוב לזה מתוך שמחה עד שנשארו כמתים מושכבים ארצה, ומצד אחר הוא חשב לשפוך דם ואנו נוסיף דם על דמינו, עד כאן.

כ. ראה בגמ' מגילה ז ע"ב: אמר רבא מיחייב איניש לבסומי {להשתכר ביין, רש"י} בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי, איבסום {נשתכרו, רש"י}, קם רבה שחטיה לרבי זירא. למחר בעי רחמי ואחייא. וכתב המהרש"א: רצה לומר כעין שחטיה, דאגבריה חמרא וכפייה לשתות יותר מדאי, עד שחלה ונטה למות ולכן נקטיה בלשון שחטיה וכו' עיי"ש.

טרינקען אזוי ווי מען זאגט, מען טוט א דבר שבקדושה, מיטן גאנצן מח טרינקען. זיך אויסבעטן במחשבה, זיך אויסווארטן, זיך אויסבענקען... מען טוט די בעסטע זאך, די בעסטע מעשה מיט די בעסטע מחשבה.

דא איז דער פלאץ!

נו, אז מען רעדט וועגן תיקון הברית, "רבנו של עולם זיי מיר מסדר מיין מח! רבנו של עולם מען דארף ארויס קריכן פון טעותים...". וואס איז אלץ איינגעווארצלט מיט טעותים אין א מענטשן.

בפרט וואס מען רעדט דא אין די תורה (י"ז) - דער עיקר נקודה, דער עיקר "כסילות השכל" וואס דער רבי רעדט דא, וואס פון דעם ווערט "עבודה זרה" - זאגט דאך דער רבי אז דאס וואס ווערט "כסילות השכל", איז אז ס'ווערט פארפינסטערט די שכל און מען האט נישט קיין השגה אין צדיק. דער עיקר כסילות השכל אז מען האט נישט קיין השגות אין צדיק.

דער צדיק לייכט אין אלע עולמות "מכל שכן בעולם הזה", אזוי זאגט דא דער רבי. דא איז דער עיקר ליכטיגקייט פון צדיק! אויף יענער וועלט וועט זיין זייער שווער מקורב ווערן צום צדיק. מען רעדט פון א רבי'ן וואס איז גרעסער פון די גרעסטע...

צו די קלענסטע השגות פון גן עדן דארף מען א זכיה... מען גיבט א מענטש די בעסטע, דארטן איז גאר שווער מקורב ווערן צום צדיק - אזוי זאגט ז"ל דער רבי אין סוף תורה ע"ח תנינא - ס'איז גאר שווער צו מקורב ווערן צום רבי'ן.

כא. וז"ש: וצריכין לבקש מאד מהשם יתברך, לזכות להתקרב להצדיק האמת, כי אשרי למי שזוכה להתקרב בעודו בחיים חיותו לצדיק האמת, אשרי לו, אשרי חלקו. [כי אחר כך (הינו לאחר מיתה) קשה אז מאד להתקרב וצריכין מאד להרבות בתפלה ותחנונים מאד שיזכה בחיים חיותו להתקרב לצדיקי אמת] כי הבעל דבר שם לבו על זה מאד עכשו, לבלבל את

דער פלאץ, דער איינציגסטער פלאץ ווי מען קען ווערן מקורב צום רבי'ן, איז דא! דא איז דער רבי זיך ממציא, דא זעהט מען דעם רבי מיט די ריכטיגע.. אויף דער וועלט איז דא דער אמת'ער שכל ווי צו מקורב ווערן צום רבי'ן. דער שכל פון התחזקות, אין דעם ענין ווערט [געזען זיין גרויסקייט].

דער צדיק איז אזוי גרויס, מען קען בכלל נישט רעדן פון אים. ס'איז דא איין פן, איין צד וואס פון דארטן קען מען רעדן פון דעם. דער צדיק וואס ער איז אזא גרויסער רופא אז ער קען העלפן דעם גרעסטן חולה - במילא, האב איך א שייכות מיט אים, אזא רופא דארף העלפן אזא חולה.

אזא ווייס איך דעם רבי'ן גרויסקייט? אז ער העלפט מיר! דא אין די וועלט איז דער פלאץ צו וויסן פון רבי'ן - דא אין די וועלט דארף מען וויסן פון דער רבי! וויסן אז ס'איז דא א רבי וואס ער פארעט זיך, ער איז א רופא פאר יעדן... א רופא נפשות!

דאס איז א שכל, און דאס ווערט אויך פארפינסטערט (אזוי ווי דער רבי זאגט דא אין די תורה). אז א מענטש, אנשטאט צו קומען זיך נעמען צום אויסהיילן, גיין צום רופא און זיך לאזן היילן, איז ער פארנומען מיט אנדערע חשבונות.

שטעלט זיך פאר אז ס'זיצט א חולה מסוכן, און אנשטאט צו זיין פארנומען מיט זיין מחלה - איז ער עפעס איינגערעדט, איך ווייס וואס, אין שטאט'ס געשעפטן. ער האט אנגעהויבן פירן, שטאט'ס מדינות פירט ער, און לויט זיינע ענינים וואס ער פירט מדינות - פארשטייט ער נישט פונקט דעם מעלות הצדיק, ס'שטימט אים נישט פונקט מיט זיינע חשבונות. ער איז אריינגעקראכן אין עפעס א ענין, ער האט אינגאנצן פארגעסן א וואו ער איז...

העולם כי ישראל הם עכשו קרובים אל הקץ מאד ויש עכשו לישראל געגועים גדולים וכסופין גדולים להשם יתברך אשר לא היתה קזאת בימי קדם וכל אחד נכסף מאד להשם יתברך, על פן הערים הבעל דבר והכניס מחלקת בין הצדיקים והקים בעולם מפרסמים הרבה של שקר וגם בין הצדיקים האמתיים הכניס מחלקת גדול עד שאין אחד יודע היכן האמת. על פן צריכין לבקש מאד מהשם יתברך לזכות להתקרב להצדיק האמת.

דו ביסט קראנק, דו דארפסט דעם רבי'ן יעדע מינוט. יעדע מינוט - דער רבי'ס דיבורים, דאס איז פאר דיר, דו דארפסט א גאנצע צייט מיט דעם לעבן!

איז ער אריינגעפאלן אין "כסילות השכל" און "חכמות נכריות"... עד כדי כך, ווי דער רבי זאגט, אז ער איז אריינגעפאלן - ביד ביז ער איז אריינגעפאלן, ער איז געווארן כבוש אונטער תחת עכו"ם און תחת עמלק... דערווייטערט געווארן - פון קצה הקדושה וואס איז דער צדיק, ביז עמלק. אזוי דערווייטערט געווארן פון רבי'ן...

איז ער געווארן אזוי דערווייטערט פון רבי'ן - ביז עמלק! פון דעם רבי'ן, וואס דער רבי איז מגלה דער התפארות פון גאנץ כלל ישראל, פון יעדן איינציגער איד, פון יעדע תנועה. ביז פארקערט, פון זוכן א גאנצע צייט מבזה זיין - אזוי ווי עמלק וואס איז מבזה און מבזה און וויל "להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים" - מיט אלע פחותים מיט מכובדים. אלעמען - "ביום אחד".

א טאג זאגט ער, 'ביום אחד' זאגט ער - נישט צו צושפרייטן, נאר ביום אחד, איין טאג! כלל ישראל האט ביי אים קיין איין ווערד נישט... אין איין טאג אויסראמען אלעמען, גארנישט.

ר' נתן רעדט ארום און אין "הלכות טוען ונטען" הלכה ה' - אז יעדן טאג איז דא נייע התפארות, יעדער טאג. ער זאגט (עמלק) "להשמיד ולהרוג ביום אחד",

כב. ראה ליקו"ה הל' גבית חוב ה, ח: וזה עקר בחינת קלפות המן שבזה הכל וכו' וכמו שכתוב בהמן, ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו ויבקש המן להשמיד וכו', הרי שהיה מרדכי הצדיק מבזה בעיניו כל כך עד שלא נחשב בעיניו אפילו להנקם בו לבדו להרוג ולאבדו, כי כל כך היה מבזה בעיניו. ועל כן רצה להתגבר להשמיד ולהרג ולאבד את כל היהודים דהינו שפיכת דמים שהוא ההפך מבחינת אל תהי בז לכל אדם (המוב' פ' בתורה א' תנינא), כי הוא בזה הכל ביותר. וכמבאר ברשעת המסירה שלו כמה בזה את ישראל, כמו שכתוב: "ישנו עם אחד מפזר ומפחד בין העמים וכו'", וכמבאר בגמרא ומדרשים.

כג. זול"ש באות ו': כי באמת צריך כל אחד מיישראל להאמין בעצמו שבדאי מאחר ששם ישראל נקרא עליו, בדאי יש בו עדין התפארות פרטי שה' יתברך מתפאר עמו. וכן צריך להאמין

איך דארף נישט קיין התפארות פון איין טאג נישט, [ער וויל] אויסראמען די גאנצע מעשה...

דאס איז דער כסילות פון עמלק וואס ס'פארדעקט דעם שכל (פון די "התפארות" וואס דער צדיק איז מגלה). און אין די כסילות זענען מיר אלע ליידער נעבעך אזוי אויפגעגעסן געווארן... וואס ער עסט אונז אויף, אז מיר זענען נעבעך נהפך למהותו רחמנא ליצלן, און מיר טראכטן ווי אונזער קאפ טראכט - נישט ווי דער רבי זאגט, נישט ווי דער רבי וויל אונז לערנען און געבן די מחשבה, די שכל. מיר טראכטן ווי עמלק האט אונז אנגעדרייט דעם שכל...

זענען מיר אזוי דערווייטערט געווארן אז מען קען אונז שוין נישט מקרב זיין, נאר אויף אזא א אופן וואס מען איז מגייר א גר. מען קען אונז נישט מקרב זיין נאר מיט בראנפן! מען קען אונז נישט מקרב זיין נאר אויב מען געבט אונז צו טרינקען בראנפן. מען דארף ארויס ציען א ניצוץ פון עמלק און מאכן א גר ממש, ממש מהפך זיין. ער האט שוין נישט קיין פנים פון א איד, מען דארף אים אינגאנצן מגייר זיין - אזוי ווי מען איז מגייר א גוי.

אזא פעולה, אזא פעולה מאכט דער צדיק מיט אונז! דאס טוט זיך מיט אונז! דאס איז די הארה פון פורים!

פורים גייט מען ווערן א אנדער מענטש. א נייע, ווי מען זאגט, א נייע פסיכולוגיה - פריער האט דיין קאפ געארבעט אויף אזא אופן, יעצט וועט ער ארבעטן אויף א נייע אופן.

קיין מבין אויף נפשות וועט דיר נישט קענען העלפן,

בְּפֶרֶטוֹת בְּכָל יוֹם וָיוֹם, כִּי אֵין יוֹם דּוֹמָה לַחֲבֵרוֹ וּבְכָל יוֹם וָיוֹם עוֹלָה הַתְּפָאֲרוֹת פְּרָטִיִּים מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַחְדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, שֶׁהֶכַל עַל-יְדֵי הַהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁמִּקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם בְּפֶרֶט, כִּי כְמוֹ שֶׁתַּחֲלַת הַבְּרִיאָה בְּכָל יוֹם בְּפֶרֶט וּבְפֶרֶט פְּרָטִיִּים, לֹא הִיָּתָה כִּי אִם בְּשִׁבְלֵי הַהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁיִּקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם בְּפֶרֶט וּבְפֶרֶט פְּרָטִיִּים, כְּמוֹ כֵּן עֲתָה ה' יִתְּבָרֵךְ מְקוֹם הָעוֹלָם בְּחֶסֶדוֹ בְּכָל יוֹם וָיוֹם רַק בְּשִׁבְלֵי הַהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁמִּקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם בְּפֶרֶט וְכו'.

קומט א צדיק און ער געבט דיר.. פשוט, מען מאכט איבער, איבער א נייעס - די גאנצע מערכת המח.

[שואל: ווי מאכט די בראנפן די פעולה פון די גיור?] אזוי זאגט דער רבי אין תורה ל"ג אז דורך די שכרות נעמט מען ארויס די ניצוץ פון עמלק. דערפאר זאגט מען "חייב איניש לבסומי עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", ווייל דורכן טרינקן קומט מען אן צו א מצב, וואס מען זאגט 'ברוך המן' - מען נעמט פון המן מען מאכט פון דעם "מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק", מען נעמט פון המן און מען מאכט פון דעם נייע תורה, נייע תורה!

א מורא'דיגע זאך, פון המן זאל ווערן תורה!? היינט איז עס המן, מארגן ווערט פון דעם תורה... א מענטש האט אין זיך, ווי מען זאגט, פול המנ'שקייט - און מען מאכט פון דעם תורה, מען מאכט פון דעם תורה! דאס ווערט מיטן טרינקען! דאס זאגט דער אריז"ל אז עיקר הארה פורים, פורים קומט אראפ הארה וואס גייט נישט אראפ א גאנץ יאר, און דער עיקר איז ביים עסן און דער עיקר פון דעם עסן איז דער טרינקען.

און דאס איז דער אור פון די מגילה, דער אור וואס איז דא ביי די מגילה גייט אריין אין די אכילה און אין די שכרות. און דאס ווערט אלץ באמצעות פון די מתנות לאביונים, פון די משלוח מנות וואס מאכט א אוויר הנח והזך; אז ס'זאל קענען אנקומען (די דיבורים פון מרדכי און די הארה פון די מגילה) אין אזעלכע נידריגע פלעצער, זאל קענען אנקומען א אור ביזן ניצוץ וואס געפינט זיך אין עמלק. דאס איז די מעשה פון פורים!

נאך פורים גייט די זאך אויסקוקן אנדערש!

[שואל: נאך פורים בלייבט מען די זעלבע זאך...] ווער האט דיר דאס געזאגט!? דו רעדסט 'כפירה' יעצט.. ווער האט דיר געזאגט אזעלכע זאכן... ווער האט דיר געזאגט אזא זאך, פון וואנעט ווייסטו?

[ש: אזוי קוקט אויס...] דו ווייסט בכלל וואס? דו קענסט זיך, דו ביסט א מבין אויף זיך? דו ווייסט.. מען האלט נאך יעצט פאר פורים - דו ווייסט וואס מיט דיר איז יעצט, דו ווייסט וואס מיט דיר איז?! דו ווייסט, דו האסט א פירוש אויף זיך?!

[ש: א מענטש זעהט אז ס'גייט איבער אויף אים...] ס'גייט איבער... א מענטש איז געווען א ארעמאן און ס'גייט איבער אויף אים. ער איז געווארן א סוחר, ער האט פארדינען מיליאנען, און ס'גייט נאך ווייטער איבער... וואס? [אויף] א סוחר גייט נישט איבער?! איינער וואס שטייט אין א גרעסערע מדריגה גייט נישט איבער - שוין געענדיגט?!

נאך פורים האט זיך נישט געענדיגט דער וועלט, ביסט אין א נייע מדריגה, אבער האסט ארבעט. וואספארא שייכות האט עס? ס'איז בכלל נישט קיין קשיא, ס'הייבט זיך נישט אן...

[ש: ס'איז דא א מענטש וואס קען זיך יא מעסטן?] ס'איז נישטא אזא זאך, קיינער קען זיך נישט מעסטן.

[ש: איז וואס איז התבודדות?] התבודדות הייסט, א מענטש זאל זיך מיישב זיין צו זוכן צו פארבעסערן זאכן... אבער זאגן א פירוש אויף זיך?! קיינער קען נישט זאגן א פירוש אויף זיך...

[ש: אבער מען זעהט אז ס'ציהט אים ווייטער תאוות?] בסדר, אבער ס'איז נישט די זעלבע תאוות, אין יעדע מדריגה איז נאכאמאל דא אלע תאוות.

[ש: א נייער המון?] איך ווייס נישט ווי מען רופט אים... איך דארף טראכטן פון דער המון פון קומענדיגע יאר? איך ווייס וואס דער רבי זאגט.

דער רבי זאגט אז פורים איז מען זוכה צו ארויסציען די ניצוץ פון עמלק און מען איז זוכה אז ס'זאל ווערן באמת, ארויס גיין פון 'ארור' ל'ברוך'... ס'איז באמת אזוי. דער רבי זאגט אז ס'איז באמת "תיקון הברית" - גלייבסט נישט אז ס'איז תיקון הברית? דער רבי זאגט אז ס'איז תיקון הברית.

ס'איז דא אזא זאך 'פגם הברית', און ס'דא א זאך וואס רופט זיך 'תיקון הברית'; מען טאר נישט קוקן, מען טאר נישט טראכטן, מען טאר נישט ד'

ירחם... און ס'איז דא אזא זאך וואס רופט זיך אז טרינקען איז תיקון הברית. ווער ס'גלייבט אין עפעס, דארף גלייבן.

[שואל: א מענטש וויל זעהן - ער טראכט אז ער גייט ווערן א נייער מענטש, ס'וועט ווערן גרינגער זאכן...] איך ווייס.. אז א מענטש דארף א גרויסער תיקון און מען זאגט אים אז יעצט איז א גרויסער תיקון - דאס איז וואס איך ווייס.

[שואל: יא אבער א מענטש וויל וויסן זעהן אוואו ער שטייט אין לעבן...] נישטא אזא זאך צו זעהן. [שואל: אבער אוואו שטיי איך אין די וועלט? א מענטש דארף זעהן אוואו ער שטייט אין די וועלט?] נ"ן, מ'דארף נישט וויסן אוואו מ'שטייט אויף דער וועלט.

איך וויל דיר פרעגן א שאלה: אז דו לעבסט ווייסטו ווי אזוי ארבעט דיין הארץ, ווי ארבעט דער מאגן, ווי ארבעט דער לעבער? - מען קען לעבן הונדערט יאר אן וויסן... מען מוז וויסן?! מען דארף וויסן עסן פון דא און נישט עסן פון דא, כל מיני פשוט'ע זאכן, כללים וואס מ'קען וויסן און לעבן געזונט. אבער הונדערט יאר אן וויסן ווי דער הארץ ארבעט, ווי דער לעבער ארבעט - מען דארף עס נישט וויסן!

פארשטייט? דו דארפסט נישט וויסן אוואו דו האלסט.

[שואל: איז וואס איז התבודדות?] התבודדות מאכט מען אז מען נעמט וואס מען האט געלערנט און מען איז זיך מיישב און מען זאגט, 'דאס שטייט.. נו..' - מען ווערט נתעורר, בעט מען דעם אויבערשטן. מען זעהט אז מען מאכט זיך נאריש אויף דער וועלט בעט מען דעם אויבערשטן, דאס איז דאס. קיינער זאגט נישט קיין הסברים וואס מען איז..

[אחד הנוכחים מוסיף: דער רבי זאגט ^{כד} אז ס'איז דא א מענטש וואס א גאנצן לעבן באווייזט מען אים נישט וואס ער האט געטאן אויף דער וועלט...] הערסט וואס ער זאגט? דאס האב איך דיר

כד. ראה שיחות הר"ן רמ"ד, וראה ליקו"ה ברכת השחר ה' מא, מב: וְהָיָה בְּחִינַת טְהָרֶת הַטְּמָאִים שְׁתֵּלּוּי בְּיָמִים, כִּי יֵשׁ שְׁטַעוֹנִין רַק הָעֶרֶב שְׁמֵשׁ, הֵינּוּ שְׁגֻמָּר טְהָרְתוֹ וְיִשְׁוּעָתוֹ תִּלּוּי עַד שְׁיָבֹא הַיּוֹם שְׁאַחֲרָיו, וְיֵשׁ שְׁטַעוֹנִין שְׁבַע יָמִים לְטְהָרְתָּן. וְכִשְׁיָצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, סָפְרוּ שְׁבַע שְׁבָתוֹת תְּמִימוֹת עַד שְׁזָכוּ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה. וְהָעֶקֶר לְהִתְחַזֵּק בְּכָל אֱלֹהֵי הַיָּמִים שְׁאִינוֹ זֹכָה עֲדִין לְשִׁלְמוֹת טְהָרְתוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת קְבִלַת הַתּוֹרָה, אֵף עַל פִּי כֵן יִתְחַזַּק בָּהֶם בְּכָל יוֹם בְּרָצוֹנוֹת חֻזְקִים חֲדָשִׁים

געוואלט זאגן.. דאס זאגט דער רבי! ער זאגט יעצט איבער פון רבי'ן... ס'איז א דיבור פון רבי'ן! א מענטש א גאנץ לעבן קען נישט וויסן אוואו ער שטייט און דאס איז דער נסיון, דאס איז די בחירה פון א מענטש.

א מענטש ווייסט גארנישט! קען זיין דו וועסט ארויפקומען אויף יענער וועלט וועט מען דיר ווייזן אז דו האסט נישט געוואוסט קיין פשט אויף זיך און דאס איז געווען דיין נסיון. אלע חלישות הדעת וואס דו האסט געזעהן, ווייל דו האסט געוואלט זאגן פשט אויף דיר... און ווען דו וואלט געגאנגען מיט תמימות וואלסטו געקענט אריינכאפן אסאך מער!

מען וועט דיר ווייזן אלע זאכן וואס דו האסט געזאגט אז ס'איז נישט גוט, אז ס'איז בכלל נישט געווען קיין שום פראבלעם, נישט דאס איז דער פראבלעם! מען וועט דיר ווייזן אנדערע זאכן... נישט דאס איז דער נושא. מען וועט דיר פרעגן א גאנצע צייט: "פארוואס האסטו נישט געטוהן צו דער זאך? וואס האסטו זיך משוגע געמאכט מיט אנדערע זאכן?!"

יעצט שטייט מען פאר פורים, וואס זאגט מען דיר - זאלסט וויסן זיין ס'איז דא א זאך פגם הברית, יא ס'איז דא אזא זאך פגם הברית, ס'איז א זאך וואס דער גאנצער וועלט דארף א גרויסער תיקון; יעדער איינער בפרטיות בכלליות. איז ווען ס'קומט פורים איז א גרויסער תיקון הברית! דאס איז דאס, ס'איז גאנץ קלאר און גאנץ פשוט.

וְיִהְיֶה חֶזֶק בָּזָה מְאֹד מְאֹד בְּכָל מָה שְׂיַעֲבֹר עָלָיו, עַד שְׂיִצְקָה לְיוֹם יִשְׁוּעָתוֹ וְטִהַרְתּוֹ בְּשִׁלְמוֹת. וְיִשְׁעָקֵר גִּמְרֵ טִהַרְתּוֹ יִצְקָה רַק אַחֵר בִּיאַת שְׁמִשׁוֹ לְגִמְרֵי, הֵינִי אַחֵר פְּטִירְתּוֹ מִן הָעוֹלָם שְׁזָה בְּחִינַת נִבְאָה הַשְּׁמִשׁ וְטִהַר וְאַחֵר יֹאכֵל מִן הַקֶּדְשִׁים, שֶׁהוּא חִלְקוֹ הַטּוֹב לְעוֹלָם הַבָּא שְׂיִצְקָה אֵלָיו תִּכְף אַחֵר בִּיאַת שְׁמִשׁוֹ וְלֹא יִצְטָרֵךְ לְהִתְגַּלְגֵּל וְלִסְבֹּל מִה שְׂצָרִיךְ לִסְבֹּל מִי שְׁלֹא הֵכִין אֶת עַצְמוֹ כָּלֵל כָּל יְמֵי חַיָּיו וְלֹא הִתְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ הַרְצוֹנוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַנִּלְכָּד בְּכָל יוֹם יוֹם. כִּי אִזּוֹ בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן מִתְקַבְּצִין כָּל מַה שְׁחָטַף טוֹב בָּזָה הָעוֹלָם וְכָל דָּצוֹן וְרָצוֹן טוֹב שֶׁהָיָה לוֹ בְּכָל יוֹם כָּל יוֹם כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְרַק זֶה הוּא תִקְוַתוֹ וְהַשְׁאָרְתּוֹ לְנֶצַח (מֵאוּצֵר הִירָאָה הַתַּחֲזָקוֹת י"ב).

מ'זאגט דיר, מען געבט דיר א גוטן חיות זאלסט טרינקען מיט א חיות, מיט אמונה - נאך אביסל, נאך אביסל; נאך תיקון הברית! נאך אביסל בראנפן, נאך תיקון הברית! דאס איז דאס. וואס דארף מען מער פון דעם...

ליינען די מאפע ריכטיג

מיר לערנען יעצט א תורה, דער רבי זאגט דא אז ס'איז דא א צדיק וואס איז מגלה די התפארות פון א אידן. **הערסט**, וואס איז פינסטער ביי יעדן איינעם... זאגט דער רבי: ס'קומט פורים קען מען זוכה זיין צו אנהייבן וויסן די התפארות אז מען איז א איד.

הערסט, דאס זאגט מען דא, דאס שטייט דא: אז וועסט טרינקען פורים וועסטו זוכה זיין צו אנהייבן שפירן אז דו ביסט א איד! וועסט אנהייבן זיך מחשיב זיין אויף יעדע תנועה דיינע!

[שואל: נאך פורים וועט יעדער איינער פילן די התפארות?] אוודאי, נאך פורים ווערט ליכטיג די זאך... [ש: דאס קען יעדער איינער זעהן?] דאס מאכט פורים. פורים נעמט יעדן איינעם און ס'העלפט אים זעהן די התפארות, דאס מאכט עס.

יעצט, איינער וועט זאגן 'נאך פורים וועל איך שוין נישט האבן קיין נסיונות אין דעם ענין', נישט דאס שטייט. ס'איז נאך דא - כל זמן, ביז ס'וועט זיין תיקון עולם איז נאך דא נסיונות אין דעם נושא... אבער פאר פורים און נאך פורים איז נישט די זעלבע זאך!

[ש: יעדער איינער וועט זעהן אז ער הייבט אן צו לעבן מיט מער נקודות טובות?] נאך פורים גייט אזוי זיין, נאך פורים גייט אזוי זיין...

[ש: טאמער איך זעה אז נאך פורים איז ערגער?] וועסטו וויסן אז דו זעהסט נישט. און אז ס'איז געווארן ערגער [זאלסטו וויסן:] דו זעהסט די קליפה פון די נייע מדריגה, אין די נייע מדריגה איז אויך דא א קליפה, דו זעהסט יעצט די קליפה פון די נייע מדריגה! נאך פורים ווערט בעסער, דאס איז דער מציאות.

מען לערנט דיר ליינען די מאפע: פון נאך פורים ווערט בעסער! וועסט זעהן א נקודה וואס איז דיר בעסער, וועסטו זאגן דאס קומט פון פורים. וועסט זעהן א נקודה וואס איז ערגער, וועסטו זאגן דאס קומט פון די קליפה פון די נייע מדריגה פון נאך פורים.

[אחד הנוכחים: דער רבי זאגט כה' **יובזה טועים החסידים הרבה**...] יא, 'בזה טועים החסידים הרבה'; ס'קומט א נייע מדריגה ווערט נאכאמאל די.. אלעס ווערט נאכאמאל, די גאנצע [זאך] חזר'ט זיך איבער נאכאמאל. ביסט נישט ערגער געווארן, ביסט ארויף א נייע מדריגה. ס'חזר'ט זיך [פשוט איבער] נאכאמאל... ס'איז א נייע חשיכה פון די נייע מדריגה!

דער וואס גייט אריין אין די זאכן, דער וואס גייט אריין אין די לימודים פון רבין' - איז בשעת ער זעהט דעם חושך איז ער שוין פרייליך. בשעת ער זעהט דעם חושך ווייסט ער אז ס'איז חושך שקודם לאור.

כה. ליקוטי מוהר"ן תורה כ"ה: וְאָמַר אֶז בְּזָה הַלְשׁוֹן. וּבְזָה טוֹעִין הַחֲסִידִים הַרְבֵּה שֶׁפִּתְאֵם נִדְמָה לָהֶם שֶׁנִּפְלּוּ מֵעֲבֻדַּת ה' וּבְאֲמֹת אֵין זֶה נִפְיָה כָּלֵל רַק מִחֲמַת שְׁצִירִיכִין לַעֲלוֹת מִמִּדְרָגָה לַמִּדְרָגָה וְאֵז מִתְעוֹרְרִין וּמִתְגַּבְּרִין מִחֲדָשׁ הַקְּלָפוֹת שֶׁהֵם הַתְּאֻוֹת וְהַבְּלוּלִים וְהַדְּמִיוֹנוֹת וְהַמְּחֻשְׁבוֹת וְהַמְּנִיעוֹת כִּנ"ל עַל כֵּן צִרִיכִין לְהִתְגַּבֵּר בְּכָל פֶּעַם מִחֲדָשׁ לַחֲזֹר וּלְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר הַקְּלָפוֹת וְהַמְּנִיעוֹת וְכֵן שֶׁבְּכָל מִדְרָגָה וּמִדְרָגָה מִחֲדָשׁ אָבֵל בְּאֲמֹת אֵין זֶה נִפְיָה כָּלֵל וְכו'.

ובליקו"ה הל' מתנה ד, ט: כי כל מי שרופה לגשת אל הקדש להתקרב לה' יתברך ולתורתו, מתגברין ומתפשטין נגדו בכל פעם מאד מאד, וכל מה שרופה להתחזק ולהתגבר, מתפשטין כנגדו יותר ויותר, בבחינת 'פשוטוהו ולא עיל לתרעא' הנאמר בהתורה הנ"ל, שהספרא אחרא שהם הדמיונות והתאווות והבלבולים והמניעות וכו' וכו' מתפשטים נגדו בכל פעם מאד מאד ואינם מניחין אותו לכנס לשערי הקדשה. ומחמת זה רבים נכשלו ונפלו, כי בתחלה התחילו קצת להתקרב לה' יתברך ועסקו בתורה קצת וכו', אבל אחר כך על ידי עצם ההתפשטות וההשתחיות הנ"ל של המניעות והתאווות והבלבולים וכו' שהתפשטו כנגדם מאד בכל פעם, על ידי זה טעו בעצמן כאלו אפס תקנה חס ושלום ונתרחקו כמו שנתרחקו. ובאמת טעו הרבה בזה כמו שאמר אז אדוננו מורנו ורבנו ז"ל שבעה טועין החסידים הרבה, מה שסוברין שהתגברות התאווות נגדם הוא מחמת שנפלו ממדריגתם, לא כן הוא, אדרבא, מחמת שצריכים לעלות מדרגא לדרגא, על ידי זה מתגברים ומתפשטים כנגדם הדמיונות והתאווות וכו' כל כך, (כמבאר שם בסוף). וראה שם עוד באות ז"ב, ובהל' מעקה ושמירת הנפש ד, ה.

ווער ס'לערנט ליקוטי מוהר"ן בקביעות, לקוטי הלכות בקביעות, ווער ס'האט התבודדות בקביעות - ווייסט אז אזוי ליינט מען די מאפע. א גאנצע צייט, אזוי ליינט מען די מאפע...

די בליטשקע'דיגע סעודה פון אחשוורוש

עכ"פ, איז דאס איז די מעשה פון די מגילה. מען זעהט אביסל פון אויבן אויף די מעשה. דאס איז דאך באמת די גאנצע מעשה פון די מגילה.

מען הייבט אן ליינען די מעשה פון די מגילה, די גאנצע סיפור פון אחשוורוש - די התפארות וואס מען האט צוגענומען פון כלל ישראל, פון אידן, פון בית המקדש. און מען האט געמאכט א גרויסע סעודה, און די סעודה איז געווען אלץ צו ארויס ברענגען די התפארות פון די סטרא אחרא, וואספארא רייכקייט זיי האבן. גאלד און זילבער, מיטות זהב וכסף מיט אלע, אלץ וואס ס'האט זיך דארטן אפגעטוהן... די גאנצע עולם הזה, די גאנצע התפארות פון די וועלט.

דאס זעהען מיר היינט אין די היינטיגע וועלט. יא די גאנצע וועלט זענען זיך מתפאר צו פארקויפן עסן מיט טרינקען, גאלד מיט זילבער מיט מלבושים מיט רייכקייט מיט חוויות מיט ארום פארן מיט אלע מיני סארטן זאכן... מיט געלט מיט פאליטיק מיט אלע מיני... דאס איז התפארות דסטרא אחרא. **"בְּהִרְאָתוֹ אֶת עֶשֶׂר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת יְקָר תַּפְאָרַת גְּדוּלָּתוֹ"**, ס'טוט זיך אפ, **"שבע ועשרים ומאה מדינות"**, ס'טוט זיך אפ, מדינות מיט מדינות.

דאס אלעס קומט מעלים זיין דער אמת'ער התפארות. אז ס'איז דא א ירושלים עיר הקודש, ס'איז דא א בית המקדש, ס'איז דא א כהן גדול; א אמת'ער התפארות פון אויבערשטן. מען דינט דעם אויבערשטן, די אמת'ע מלכות, די מלכות דקדושה.

ס'ווערט דאך געברענגט אז אחשוורוש האט גענוצט די כסא פון שלמה המלך, די כסא דקדושה, **”וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כִּסֵּא ה'”**, די גרעסטע מלכות! דאס איז אלץ אריין געפאלן אין די סט”א^י, נאכן חורבן בית המקדש איז עס אנגעקומען צו די סט”א.

און מען האט שוין אנגעהויבן בויען דעם בית המקדש פריער - ”ובמלכות אחשוורוש כתבו שטנה כח”, אחשוורוש האט אפגעשטעלט דעם בויען דעם בהמ”ק. בני המן האבן געשיקט ’מסירות’, אפגעשטעלט דעם בהמ”ק^י.

אחשוורוש, די גאנצע סעודה האט ער געמאכט, ווייל ס'איז אים אויסגקומען לויט זיינע חשבונות, אז ס'גייט זיך אפשטעלן דעם בנין בהמ”ק; אה יעצט קען מען שוין מאכן די אמת'ע סעודה, מען קען זיך שוין אליין אנטוהן די בגדי כהונה, די גאנצע זאך איבער נעמען, די גאנצע קדושה, די גאנצע קדושה... איבער נעמען די התפארות, די אמת'ע התפארות! צוגענומען די גאנצע התפארות, אלעס [ליגט] ביי זיי.

און מרדכי הצדיק - וואס ס'שטייט שפעטער **”וּמִרְדֵּכִי יָצָא בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחוּר וַעֲטֹרֶת זָהָב גְּדוּלָּה וְתַכְרִיךְ בּוֹץ וְאַרְגָּמָן”**, וואס ביים סוף איז צוריק געקומען די גאנצע התפארות צו אים. איז דער מרדכי, שוין בימי עניו האט געשריגן צו אלע אידן:

כו. דברי הימים א' כט, כג.

כז. ראה ליקו'ה הל' גביית חוב ה, ח: ועל כן מתחלת המגלה לספר מכסא מלכות של אחשוורוש, כמו שפ'תוב, **”כְּשִׁבְתַּת הַמֶּלֶךְ עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ”**. **כִּי כִסְאוֹ שֶׁל אַחֲשֻׁרוֹשׁ, שֶׁהוּא מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, הוּא הַהֶפֶךְ מִכִּסֵּא דְקִדְשָׁה**, כִּי אֵת זֶה לְעֻמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹקִים. ועל כן רצו להתגבר בכסא מלכות דסטרא אחרא שלא להניח את ישראל לאחז בכסא הקבוד, **וְעַל כֵּן אִזְ הַכְשִׁילוֹ אוֹתָם בְּכָל הַקְּלָקוּלִים הַנִּלְ, שֶׁהַחֲטִיאוֹם בְּסַעֲדָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע** שָׂאז הַתְּקַלְקְלוֹ בְּזָנוּת, כמו ש'אמרו רבונותינו זכרונם לברכה.

כח. ראה גמ' מגילה דף יא. ובמדרש אסתר א' ה', ח'.

כט. ראה עזרא ד, א-ו. וברש"י במגילת אסתר ט, י.

גייט נישט דארטן, גייט נישט אויף די סעודה! מען טאר נישט גיין דארטן, מען טאר נישט נהנה זיין מסעודתו של אותו רשע.

ס'איז דא אכילה וואס דער רבי זאגט אז ס'ווערט נשלם [דורכדעם] דער שכל. ס'איז דא א סעודה וואס דארטן איז דא "אכילה דקדושה" וואס מען האט געגעסן אין ירושלים, "אכילת המזבח" האט מען געזעהן, די התפארות פון אויבערשטן האט מען געזעהן! געזעהן די יופי פון בית המקדש, געזעהן וואס הייסט כלל ישראל... מען האט געזעהן דעם אמת! - און דא גייט איר צו א סעודה וואס די גאנצע סעודה איז אלץ געמאכט געווארן, אלעס געמאכט געווארן נאר צו ווייזן דעם יופי פון די סטרא אחרא, רח"ל.

בפרט די מזימות רשע וואס ס'שטייט דארטן שפעטער, אז ער (אחשוורוש) איז נאכנישט זאט געווארן פון די אלע זאכן... ער האט געוואלט טוהן אזא מעשה, וואס ס'איז נאכנישט געטוהן געווארן קיינמאל אזא מין שמוציגע מעשה אויף דער וועלט, איר ארויס ברענגען, די קליפה, ולהראות יופיה לכל, ה' ירחם^א. די גאנצע התפארות, אלעס איבער דרייען גאר מהיפך אל היפך.

ל. ראה ליקו"ה תשעה באב ד, כ: כמו שרואים בספור הנס של פורים מי שמשלים לבו היטב לזה מתחלת המגלה עד סופה שסבב השם יתברך **שיעשה סעדה גדולה כזאת בעשירות עצום ומפלג כזה והשטן רקד שם, כי הכשיל כלם בדרכו**, כי את אחשוורוש הכשיל שהתגאה כל כך בעשרו עד שהשתמש בכלי בית המקדש והכניס בדעתו להכשיל את ישראל שנהנו מסעדתו והכשילים אז בזנות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ואף-על-פי-כן גם אז חמל השם יתברך על עמו והקדים אז רפואה למכה וכו', עיי"ש.

לא. ראה ליקו"ה ה' תחומין ד, ו: ועל-כן רצו אז להביא את ושותי המלכה לפני המלך וכו' לפני כל השרים והעמים, אשר דבר כזה לא נשמע בעולם, לעשות עזות כזאת לסלק הבושה לגמרי מעל פניהם, אף הם רצו אז להגביר חס ושלום עזות דסטרא-אחרא בעולם, ועקר העזות הוא בתאנה זו פנ"ל, והם רצו אז לסלק הבושה לגמרי חס ושלום ולהגביר תקף עזות דסטרא-אחרא בעולם, ועל-כן צו להביאה וכו', והם רצו חס ושלום לפגם בבחינת בושה דקדושה וכו' ולהגביר תקף עזות דסטרא-אחרא אשר דבר כזה לא נשמע בעולם. והנה אף היא לדבר עברה נתפנה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אף לא עלתה בידה ובידם, כי השם יתברך ברחמיו לא הניח להם לגמור מחשבתם הרעה באותן הימים, כי בא גבריאל ועשה לה זנב וכו' כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כדי שלא תעלה בידם מחשבתם הרעה להגביר חס ושלום תקף עזות

[אגט מרדכי צו די אידן:] וואס גייט איר צו אזא סעודה? וואו גייט איר?!

דאס איז אלעס אזוי נתערב געווארן, מען קען זיך פארשטעלן אז מסתמא איז געווען סיבות פארוואס מען האט טועה געווען אין דעם - אבער מען קען טועה זיין; מען קען טועה זיין... בפרט אז ס'שטייט אז די סעודה איז געווען, ווי שטייט דארטן "והשתיה כדת", "כדת של תורה". ס'איז געווען על פי תורה די גאנצע [סעודה], ס'איז אלעס געווען דארטן כשר, על פי הלכה איז נישט געווען קיין שום פראבלעם.

אבער די שאלה איז; וואס איז א איד? ביי וואספארא סעודה דארף א איד זיצן?! פון וואו דארף מען נהנה זיין און פון וואו דארף מען נישט נהנה זיין... נאר מען האט פוגם געווען מיט דעם.

"ושק אשים כסותם"

און דאס איז אלעס שוין געווען נאכדעם וואס ס'איז שוין פארדעם געווען דער חטא פון "השתחוו לצלם לבי", וואס איז געווען א דור פריער. דער צלם

דסטרא-אחרא בעולם, ונהפך הוא כי ושת המן שעת היא עקר בחינת עצות דסטרא-אחרא בחינת תאוה הנ"ל וכו' וה' יתברך מפר מחשבת ערומים ונגזר עליה בשביל זה שתהרג וכו' בשבת, כי שבת בעצמה נקם בה, והכניע אותה והרג אותה על-ידי העצות דסטרא-אחרא דיקא, ומגיה וביה אבא ליזיל בי נרגא, כי העצות דסטרא-אחרא בעצמו הרג אותה ונקם בה וכו', עיי"ש. (וראה עוד בליקו"ה פורים ה, ח).

לב. ראה ליקו"ה יבוס ג, ט"ו: וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, (מגילה יב). למה נתחייבו ישראל שבאותו הדור כליה? על שהשתחוו לצלם. וחד אמר, על שנהנו מסעדתו של אותו רשע, הינו הן ולא פליגי, כי זה תלמי בזה וכו' (עיי"ש). כי עקר אמונתנו הקדושה אין זוכין כי אם על-ידי אמונת חכמים שהם ממשיכין האמונה הקדושה, כמבאר במקום אחר, גם אז כשהשתחוו לצלם של נבוכדנצר היה עקר הפגם באמונת חכמים שלא למדו עצמם מחנניה מישאל ועזריה שמסרו נפשם על קדוש השם והם לא למדו מהם, וזה בחינת פגם אמונת חכמים וזה בחינת פגם ההשתחוויה שהשתחוו לצלם וכו'. וזהו וחד אמר, מפני שנהנו מסעדתו וכו', הינו פגם האכילה, כי על-ידי פגם אמונת חכמים, בחינת עבודה זרה שהשתחוו לצלם על-ידי זה נקדם

פון נבוכדנצר, וואס נבוכדנצר האט געמאכט א צלם און דער צלם איז געווען געמאכט פון אלע מיני מתכת, ס'איז געווען א התפארות פון אלע מיני פאר ויופי דסטר"א.

אלע האבן זיך געמוזט בוקן, כלל ישראל האט נישט געקענט שטיין קעגן דעם, מען איז געפאלן, מען האט זיך געבוקט צו דעם צלם. ס'איז געווען נאר "לפנים" ^ל, ס'איז געווען מחמת פחד, מען האט זיך געבוקט... נאר "חנניה מישאל ועזריה" האבן זיך מוסר נפש געווען, אלע אנדערע האבן זיך געבוקט. דאס האט געברענגט א גזירת כליה.

ס'האט באמת געברענגט א גזירת כליה ^ל; ס'איז נישט געווען די מסירות נפש, ס'האט געפעלט די מסירות נפש! [טאקע] דער אויבערשער האט געוואוסט אז ס'איז נאר 'לפנים', אבער ס'האט געדארפט קומען אזא גזירה וואס האט געדארפט ארויסברענגען די פנימיות הלב...

דער אויבערשטער האט געמאכט אזא גזירה פון "להשמיד ולהרוג" און אידן האבן תשובה געטון, זיי האבן געפאלגט מרדכי. ס'איז געווען איין מרדכי וואס האט געהאט 'מסירות נפש', נישט נאר ער איז נישט געגאנגען אויף די סעודה, נאר ער האט געהאט מסירות נפש זיך נישט בוקן צו המנען. ער האט געהאט מסירות נפש זיך נישט צו בוקן צו אים, האט ער געברענגט גאנץ כלל ישראל צו תשובה טאן. מען זאל ארויסגיין אין די גאסן מיט "שק ואפר יצע לרבים" ^ל און מען זאל תשובה טוהן... האט ער ממתיק געווען די זאך.

הַאֲכִילָהּ כִּנְלָהּ. וּשְׁם בָּאוֹת ט"ז: כִּי הֵהָמוּן עִם וְאֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים שְׂאִין לָהֶם כֶּחַ לְתֵקֶן וּלְבַרֵּר זְהֻמַּת הַנָּחֵשׁ בְּעֶצְמוֹן, עַל-כֵּן עָקַר הַתֵּקֶן וְהַבְּרִיר שֶׁלָּהֶם הוּא רַק כְּשֶׁזֹּכִין לְאֻמוֹת חֲכָמִים וּלְהַתְקַרֵּב לָהֶם שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עָקַר תִּקּוּנָם וּבְרִיָּתָם וכו'.

לג. מגילה דף יב. ועיין שם במהרש"א.

לד. עיין בראשי פרקים מביאור הליקוטים על תורה ח' (המודפס בסוף כוכבי אור), אות כ.

לה. תפילין ז, ט.

דאס ברענגט ר' נתן צו ר' אברהם ב"ר נחמניס ברענגט עס לי - אז דער שק ואפר וואס ווערט געברענגט דארטן, דאס איז דער שק וואס ס'איז דא אויפן צדיק (אזוי ווי דער רבי זאגט אין די תורה אויפן פסוק "אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם").

דער תשובה טאהן גייט אויף דער 'פאר ויפ' פון מרדכי וואס איז פארשטעלט. פאר וואס האט מען זיך געדארפט אנטוהן מיט שקים? מען וויינט אז דער צדיק איז אזוי פארשטעלט, מען פאלגט נישט מרדכי, מרדכי איז אזוי פארשטעלט... אויף דעם האט מען תשובה געטוהן.

וואס איז דער נקודה וואס מען טוט תשובה? אז אזוי זענען אלע, 'לפנים' דינען זיי עבודה זרה. באמת אידן זענען ווייט פון עבודה זרה, אידן זענען ווייט פון די אלע זאכן... אבער דאס וואס זיי קענען זיך נישט ארויסשטעלן,

לו. עיין ביאור הליקוטים על תורה י"ז: והעיקר הוא הצדיק האמת, המובחר דמובחר שבנפשות ישראל בעצמם כנ"ל. שכשזוכים על כל פנים להתהוות הכלים והזדככותם, לקבל בהם אור אהבתו ויראתו המתפשטת מאתו על זולתו, זוכים על ידי זה בעצמו לאהבה וליראה את ה' אלוהיך וכו' [לרבות תלמידי חכמים]. **שלפי כל זה תבין מרחוק, דבר הכתוב שמביא בפנים לענין ההתרחקות "אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם", כי אז נתלבש אור הצדיק, בחינת מרדכי המוב"פ, בשק וקדרות האפר תחת פאר התפילין המוב"פ.** ואז מוכרח הצדיק להתגבר ביותר, בחיפוש חלקי נקודות הטובות שבהם, שזה ענין חיפוש חלקי נשמות המוב"פ, שמחפש אותם בעמקי המים הזידונים המוב"פ.

וראה ליקו"ה תפילין ז, ט (עפ"י תורה ס"ז): "בכל מקום אשר דבר המלך וידתו מגיע אצל גדול ליהודים וצום וכבי ומספד שק ואפר יוצע לרבים", שכל זה הוא בחינת הבקיה וההספד של חצות הנ"ל, שעקר הבקיה וההספד הוא על העלמה הנ"ל וכו' אבל מרדכי וישראל המשיכו תקון הנ"ל של בחינת חצות הנ"ל על ידי האבלות והבקיה וההספד שבכו והספידו על הצרה הגדולה הזאת שהוא בחינת הספד על העלמת הצדיק וכו'. וזהו בחינת "שק ואפר" אפר דיקא שבכו והתפלשו באפר על שראו תקף התגברות המאורי אש שהם בחינת אפר כנ"ל, ועל - ידי זה באמת זכו אחר כך שנתהפך מהפך אל הפך בבחינת לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר, פאר תחת אפר דיקא בחינת שנתהפכו המאורי אש, בחינת אפר וכו' ונקללו בשד"ש קדשתם בבחינת פאר ויפי והדור הצדיק, שהוא בחינת מאורי אור, שזהו בחינת "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור וכו', שכל זה הוא בחינת פאר ויפי והדור הצדיק האמת בחינת כלליות הגוונים וכו'. (וראה ליקו"ה מתנת שכיב מרע ג, ה).

זיי קענען זיך נישט ארויסשטעלן ביזן סוף, באמת זיך מוסר נפש זיין! זיי קענען נישט. דארפן זיי אבער וויסן אז ס'איז דא א מרדכי!

ס'איז דא א מרדכי וואס ער מאכט מסירות נפש, און ס'איז דא א מרדכי וואס ער קען ארויס נעמען אז מען זאל נישט זיין 'מלפנים', נאר מען זאל טאקע באמת זיין א איד - בפרהסיא זאל מען זיין א איד! דאס קען נאר מרדכי אריינברענגען.

און אז מען האט תשובה געטוהן און מרדכי הצדיק איז געווארן גרויס - איז וואס שטייט דארטן? אז "וְרַבִּים מַעֲמֵי הָאָרֶץ מִתִּיהָדִים.."; פלוצלונג נישט נאר אידן קענען, נאר גוים ווערן אידן... דאס איז דער כח פון מרדכי, דאס איז דער כח פון צדיק.

יעדער איינער זאגט 'איך בין אויכט א פיינער איד'... אבער ס'קומט צו גיין, מ'דארף עפעס מסירות נפש - לויפט ער אריין אין לעכל, אדער ער גייט צו די סעודה פון אחשוורוש און ער בוקט זאך אויך... ער קען נישט, ער קען עס נישט באווייזן - ווייל נאר דער צדיק ער האט דעם כח.

איז וואס דארף מען טאהן? דארף מען זיין "שק ואפר יוצע לרבים", מען דארף תשובה טאן, תשובה טאן אויף דעם וואס דער צדיק איז אזוי פארשטעלט. ווייל ס'איז דא א צדיק וואס ער קען ליכטיג מאכן. ס'איז דא א צדיק וואס ער קען אריין ברענגען די התפארות אין די הערצער פון כלל ישראל, אז א איד זאל זיך נישט שעמען אז ער איז א איד...

דער 'ראש כל חוצות' שפילט אין גרויסן...

דאס איז דער רבי, דער רבי ברענגט אריין מ'זאל זיך נישט שעמען אז מ'איז א איד! דאס טוט זיך מיט אונז היינטיגע צייטן^ל, די גאנצע אידישקייט

לז. ראה ליקו"ה שכיב מרע ג, ה: ועל כן זאת המלחמה היא מלחמה קשה וגדולה מכל המלחמות שבָּעוֹלָם, כִּי עִמְלֶק, שֶׁהוּא הַבֶּעַל דָּבָר, מַעֲרָב אֶת הָעוֹלָם עַד שְׁאֵי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אִפֶּן לִידַע

היינט... די גאנצע אידישקייט היינט, איז זייער פיינע זאכן, אידישקייט איז איינגעקריצט אין יעדן אידן אין די הערצער, אלע ווילן זיין ערליכע אידן, "הכל חפצים ליראה את שמך"... אבער אף על פי כן, די 'לבושים' פון דעם איז אזוי אויף א נידעריגער אופן, דער 'שלא לשמה' איז היינט אזוי גרויס, אזוי גרויס!

מען ליגט אין אזוי פיל שטותים והבלים, מ'ליגט אין גשמיות. אין יעדע שטוב, אזויפיל שטותים ליגט אין קאפ. ווי מען טוט זיך אן און ווי מ'טוט אן די קינדערלאך און ווי מען פוצט אויס די שטוב... אזויפיל נארישקייטן, אזויפיל נארישקייטן...

מען וויל אביסל עפעס ליינען; אזוי פיל שטותים שטייט אין די ליין מאטריאל, אזויפיל... מען קען אפי' נישט רעדן קעגן דעם, ס'איז נישטא אפילו צו וועמען, ווי מען זאגט, דער איז נישט בסדר און דער איז נישט, מ'קען אפילו נישט צו קיינעם רעדן... אבער, נאר מען ליינט שטותים, נאר מ'רעדט שטותים... אזוי פיל התפארות דסט"א.

האָמֶת היִּכֵּן הוּא, כִּי הַשָּׁקֶר מִתְדַּמָּה לְאֻמַּת בְּכָל הַבְּחִינֹת, וְזֶהוּ בְּחִינַת חֲבֵלוֹ שֶׁל מֹשִׁיחַ שֶׁהוּא הַקְּטָנוּת בֵּין הַתְּלִמִּידֵי חֻכְמִים. וְהַתְּקוּן לָזֶה הוּא רַק תְּמִימוּת וּפְשִׁיטוּת, שְׂמִי שְׂרוּצָה לְחוּס עַל נַפְשׁוֹ לְבַל תֵּאבֵד תְּקוּנוֹ חֹס וְשָׁלוֹם, כִּפִּי מִה שֶׁכָּל אֶחָד יוֹדֵעַ בְּנַפְשׁוֹ נִגְעִי לִבּוֹ וּמְכַאֲבִיו, הוּא צָרִיךְ לְהִתְנַהֵג בְּתִמְיּוּת וּבְאֻמָּת, וְלִזְעַק מֵאֵד לֵה' יִתְבָּרַךְ שִׁינִּירָהוּ הָאֻמָּת לְאֻמַּתוֹ שִׂידֵעַ בְּמִי לְהִתְדַּבֵּק בְּאִפְּן שִׂינִיָּה לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּאֻמָּת.

[...] וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁעָשָׂה מֶרְדֵּכִי כְּשֶׁרָאָה גָּדֹל מִמְּשַׁלֵּת הָמָן שֶׁהוּא בְּחִינַת הָרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת כִּנ"ל, שָׂאָז נֶאֱמָר, "וּמֶרְדֵּכִי יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה", כִּי מֶרְדֵּכִי הִצְדִּיק בְּחִינַת הָרֹאשׁ בֵּית שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר יוֹדֵעַ אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה בְּעוֹלָם, אִיךְ הַשֵּׁטֶן מַעְרַבֵּב אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ עַד שְׂאִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אִפְּן לִידַע הִיכֵן הָאֻמָּת. וְאִז, וְיִקְרַע מֶרְדֵּכִי אֶת בְּגָדָיו וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק זַעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה. וְכֵן כָּל יִשְׂרָאֵל הַקְּשָׁרִים מְקוּם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ אֶבֶל גְּדוֹל לְיִהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמִסְפַּד שֶׁק וְאֶפְרַיִם יָצַע לְרֵבִים. 'וְאֶפְרַיִם' דִּקְא, לְהַכְנִיעַ מֵאוּרֵי אֵשׁ שֶׁהֵם הַמִּפְרָסְמִים שֶׁל שָׁקֶר בְּחִינַת רֹאשׁ כָּל חוּצוֹת כִּנ"ל. וְעַל יְדֵי זֶה זָכוּ לְבְּחִינָה הַנ"ל בְּחִינַת לְשׁוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן פָּאָר תַּחַת אֶפְרַיִם כִּנ"ל, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת מַה שֶׁזָּכּוּ אַחֵר כִּף שֶׁנִּפְל הָמָן לִפְנֵי מֶרְדֵּכִי, וּמֶרְדֵּכִי שֶׁהוּא הָרֹאשׁ בֵּית הָאֻמָּת יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלִבּוֹשׁ מַלְכוּת תַּכְלֵת וְחוּר וְכו', שֶׁהֵם בְּחִינַת פָּאָר כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנִין. וְזֶהוּ לְיִהוּדִים הֵיטָה אוּרָה, בְּחִינַת מֵאוּרֵי אֹור הַנ"ל.

אנשטאט צו רעדן אמת'ע דיבורים, רעדן פון צדיקים, רעדן פון פשוט'ע דיבורים, פון אהבה ויראה, פשוט'ע דיבורים פון דעם אויבערשטן, פון ביטחון פון אמונה פון תפילה. פשוט'ע זאכן וואס א דור פריער האט אנדערש אויסגעקוקט [ווער רעדט צוויי ווער רעדט דריי...].

וואס דארף מען, וואס בלאנז'עט מען? וואס בלאנז'עט מען אוועק?! מען בלאנז'עט היינט. מ'זאגט, ביז וויפל יאר דארף מען זיין אז מען זאל נאכנישט מחויב זיין צו גיין אנגעטאן בצניעות? - אה! ביז דעם און דעם גיל מעג מען זיך אנטאן ווי א שיקצע ממש, ממש ווי א שיקצע... ווייל ס'הייסט נאכנישט באיסור.

אבער קענסט מיר זאגן וואס זוכסטו, קענסט מיר זאגן וואס דו זוכסט?! ל"ה

דאס איז ביי דיר שיין?!

שפעטער דארפסטו זיך א גאנצן לעבן איינהאלטן פון וואס מ'האט איר געקירמעט דריי יאר... וואס פעלט עס אויס, וואס פעלט עס אויס די אלע שטותים?! ס'איז יא מותר על פי הלכה, ס'איז 'כרצון איש ואיש'. ס'איז אלץ מותר ע"פ הלכה... - אבער פון וואספארא התפארות ביסטו יונק? פון וואספארא התפארות?!

וואס איז ביי דיר שיין?

דאס איז ביי דיר שיין?! אז מ'זעט ארויס די פיסאלאך מיט די הענטאלאך [פליישאלאך] - דאס איז שיין, אז מ'גייט אנגעטאן שמאל?! וואס איז דאס

לח. ראה באוסף אמרים קדושה וטהרה עמ' ר"ח: "ראוי להעיר על מה שנתפשט כיום גם בבתים כשרים ההולכים בדרכי הצניעות, שמלבישים לילדות קטנות בגדי פריצות, והוא פלאי, כי בשלמא הגדולים יש להם יצר הרע, אבל קטנים מה חטאו שמלבישים אותם כך, ולפעמים הוא ממש בגדר בזיון בלתי נסבל איך שמלבישים את הקטנים, אין זה אלא מחמת ה"מאדע" שנתפסת בעיניהם כ'הלכה למשה מסיני'. (ופעם אמרתי, מדוע אין רואים ההורים איזה חן אמתי יש לתינוקות כאשר מלבישין אותם בבגדים ארכים וצנועים, האם יש חן ויפוי יהודי יותר מזה לילדות קטנות)."

שיין, ווייל א פארשטונקענער גוי פארשטייט אז דאס איז שיין, פארשטייט
אויכט אז ס'איז שיין?

דאס הייסט שיין? דאס הייסט שיין??? ס'קוקט אויס אז א גאנצן טאג
האלטסטו זיך איין נאר פון וואס ס'קוקט אויס אז דאס איז שיין.. א גאנץ
לעבן נעבאך ביסטו א געבונדינער; איך האלט זיך איין פון דעם.

און אוואו ס'איז דא עפעס א צד היתר, 'אה מעג מען שוין'... אוואו ס'נאר,
זוך מיר נאר עפעס א צד היתר - מעג מען שוין. דאס איז דער גאנצער
תכלית? דאס איז דער גאנצער תכלית? דער תרבות הגוף, דער גוף זאל זיין
שיין, שיין, שיין... באשמירט און קאלירט און אנגעטאן אזוי און אנגעטאן
אזוי מיט אזוי... וואס איז דער תכלית? אוואו ווילסטו אנקומען???

ביסט ארויף אויף א באן וואס גייט אנקומען ביז דארטן, דו ווילסט דען
אנקומען דארטן? דו ווילסט דארט בכלל נישט אנקומען!!! [אזוי ווי איינער זאגט:]
כאטשיק זיצן אויף דעם באן וואס פארט אויף פאריז... וואס א ענין האסטו
צו זיצן אויף אזא באן? וואס זוכסטו דארטן בכלל?!

אנשטאט וואס פון פיצל ווייז אן, זאלן מאמעס רעדן מיט קינדער, 'זאלסט
וואקסן א תלמיד חכם'. מ'זאל וויינען: "דו זאלסט וואקסן א ת"ח, זאלסט
זיין א ירא שמים, זאלסט זוכה זיין צו זיך מדבק זיין צום אויבערשטן, זאלסט
זיין אזוי ווי אונזערע זיידעס, אזוי ווי די צדיקים. צדיקים האבן זיך צוריסן
פארן אויבערשטן, זיך געלאזט הרג'ענען פארן אויבערשטן -".

דאס זאל מען רעדן. וואס פאר א גוט יאר, די אלע מאדנע זאכן! יעדער
איינער ברענגט אן א באזר (א קלייט) צו פארקויפן, ער ווייסט אליין נישט
פארוואס... יענער מאכט געלט פון דעם, ביסטו דער שעפאלע וואס קויפט
ביי אים... ווער פירט אונז?!

דאס הייסט "תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבִנֵי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת לֵט" - ווער פירט אונז? ווער?! ראש כל חוצות פירט אונז! מ'גיסט דאך.. פשוט מען גיסט, א דור 'שפוך'... ווי גייט מען זאך אנטאן, ווי גייט אויסקוקן תשפ"ב, ווי גייט מען זיך אנטאן? לויט ווי די באזארים וועלן מחליט זיין, דאס וועלן מיר זיין אנגעטאן...

טאמער איינער וויל זיין אנגעטאן ווי א מענטש - מען פרעגט דיר בכלל נישט, מ'פרעגט דיר בכלל נישט! און דאס איז אין אלע זאכן אזוי, אין אלע זאכן אזוי... די התפארות איז אריינגעפאלן ביי זיי...

שוין, מ'דארף שוין גיין. דער אויבערשטער זאל אלעמען העלפן [אחד הנוכחים: וואס איז מיט די המשך פון די מגילה?] די איבריגע שטייט אלעס אין די מגילה. מען זאל ליינען די מגילה און טרינקען בראנפן^מ - וועט מען פארשטייען אלע

לט. ראה ליקו' מ'תורה ס"ז תנינא. [וראה ברוחא דחיי קונטרס ד' (עמ' כ"ב) : די אלע זאכן דארף מען גוט גוט אויסבעטן דעם אויבערשטן - אויסבעטן ביים אויבערשטן אז מיר זאלן זוכה זיין אז דער רבי זאל זיך אונטערנעמען, ס'זאל אויפהערן דעם מצב פון הפקרות. אויפהערן דעם מצב וואס דער רבי רופט עס "תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבִנֵי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת". אז דער "ראש כל חוצות" פירט די שטעטל; אז וואס ס'פאלט איין דעם "ראש כל חוצות" - וואס א מיני תאוות דער "ראש כל חוצות" איז מחליט צו משווק זיין פארן עולם, מוז מען קויפן.. וואס א מיני סארטן קליידער דער "ראש כל חוצות" איז מחליט אז דאס דארפן מיר זיך אנטאן - ווערן מיר זיינע קנעכט, מיר זענען צוגאסן ביי אים... - מיר זענען נישט צוגאסן!! מיר האבן א 'ראש בית' וואס ער איז איבער אונזער שטוב!].

מ. ונסיים בלשונו הנפלא של מוהרנ"ת בליקו'ה הל' שכיב מרע ג, ט"ו: וְזָהוּ חֲזָב אָנֶשׁ לְבִסּוּמִי בְּפוּרֵי אֵד דְּלֹא יָדַע בֵּין אֲרוּר הָמֶן לְבְרוּךְ מְרֹדֵכִי, כִּי בְּפוּרִים מְכַנְיַעִין ה' רֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, שְׁהוּא בְּחִינַת הָמֶן עֲמָלֶק וְכו' וְאִזְ נִתְגַּלָּה אִזְרָא הָעֲלִיּוֹן מֵאִד וְנִמְתְּקִין כָּל הַדִּינִים בְּשֶׁרֶשׁן וְכו'. וְעַל כֵּן צִרְכִּין לְהַתְּבַסֵּם בְּפוּרִים עַד שִׁכְנִיעוּ הַמְּאֹרֵי אֵשׁ לַמָּטָה לְגַמְרֵי וְכו'. אֲךָ לָזֶה אֵי אִפְשָׁר לְהַגִּיעַ כִּי אִם עַל יְדֵי שְׁתִּיָּה שֶׁל פּוּרִים שְׁאֵז הַשְׁתִּיָּה מִצּוּה וְאִזְ הֵיִן בְּבְחִינַת זָכָה נַעֲשֶׂה רֹאשׁ, 'רֹאשׁ' דִּיקָא, בְּחִינַת רֹאשׁ בֵּית, שְׁעַל יְדֵי הַשְׁתִּיָּה שֶׁל פּוּרִים מִתְגַּבֵּר בְּחִינַת הָרֹאשׁ דְּקִדְשָׁה עַד שְׁנִתְבַּטַּל וְנוֹפֵל לְגַמְרֵי בְּחִינַת הָרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, שְׁנוֹפֵל כָּל הָרַע, וּמַעֲט הָאֲמֵת שְׁהִיָּה כְּבוֹשׁ שָׁם בְּגִלּוֹת עוֹלָה וְנוֹכָל בְּשֶׁרֶשׁוֹ וְכו' וְאִזְ אֵין יוֹדְעִין בֵּין אֲרוּר הָמֶן לְבְרוּךְ מְרֹדֵכִי, כִּי בְשֶׁרֶשׁ אֵין שִׁיךְ שָׁם אֲרוּר כָּלָל, כִּי שָׁם צוּה ה' אֵת הַבְּרָכָה וְהַכֵּל בְּרוּךְ וּמְבָרֵךְ שָׁם. יְהִי שֵׁם ה' מְבָרֵךְ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן סְלָה.

פירושים. זאל מען שרייען צום אויבערשטן ער זאל אונז אלעמען מאכן ליכטיג, ואידך פירושא זיל גמור. ה' יזכנו!

וזהו חייב אָנש לבסומי בפּוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי; כי פורים מכניעין ה"ראש כל חוצות", שהוא בחינת המן עמלק.. ואז נתגלה אור העליון מאד ונמתקין כל הדינים בשרשן..

ועל כן צריכין להתבסס בפורים עד שיכניעו המאורי אש למטה לגמרי.. אך לזה אי אפשר להגיע כי אם על ידי שתיה של פורים שאז השתיה מצוה ואז היין בבחינת זכה נעשה ראש, 'ראש' דיקא, בחינת ראש בית. שעל ידי השתיה של פורים מתגבר בחינת הראש דקדושה עד שנתבטל ונופל לגמרי בחינת הראש כל חוצות, שנופל כל הרע, ומעט האמת שהיה כבוש שם בגלות עולה ונכלל בשרשו.. ואז אין יודעין בין ארור המן לברוך מרדכי, כי בשרש אין שייך שם ארור כלל, כי שם צוה ה' את הברכה והכל ברוך ומברך שם. 'הי שם ה' מברך מעתה ועד עולם, אמן סלה. (ליקו"ה הל' שכיב מרע ג, ט"ו)

סדרת השיעורים לעזריה

• לקבל ולקיים את ימי הפורים באוהי של ההל גובע •

”משכנס אור” שיעור מיוחד, בעניין שמחה ועבודה הודש אור	שלישי אור/ה אור
שיעור בעניין מילוא דשורהא (1) במדנה וסדרה במשנה ברסל	רביעי בור/ה אור
גראמער בעקלית מי הפורים הם	המישי ב אור
דיבורי בביתו, משילם בליטורה דעל, רעווא דרעווי שבת ובר השעל”א – גורר –	מי”ש אור לח אור
שיעור מיוחד הבנה לפורים ע”ם תורה עיד” הניא אור דויט”	ראשון ח אור
”ער שטיט אור מיד מיט ארדאמא” גראמער על מדה מלומה עמלה	שני ח אור
דיבורים בעקלית היום דלילת וטרה רעא מרומא	שלישי ח אור
רביעי ח אור	רביעי ח אור
המישי ח אור	המישי ח אור
ליל שיש הערה	ליל שיש ח אור
ראשון ח אור	ראשון ח אור
מי”ש ח אור	מי”ש ח אור
שיי הענה אסור	שיי הענה אסור
שלישי ח אור	שלישי ח אור
רביעי ח אור	רביעי ח אור
המישי ח אור	המישי ח אור
ליל שיש ח אור	ליל שיש ח אור

02.30.24.743

קד' דהזא דהזא

בארה"ב 160.5477.6808

הזק מדישעוויים באדיבור: קול א"ש דהזלח חסדי ברסל, קד מערבת ברסל, קד אימרות ברסל

עקר הרוח חיים מקבלין מהצדיק

עשרות קוראים מקבלים חיות חדשה בעבודת
ה' בדרכו של רביה"ק, בקונטרסי "רוחא דחיי"
היוצאים לאור מדי שבועיים, משיעורי הרה"ח
ר' חיים בנימין וורטהיימר ז"ל

חסיד ברסלב!

קח שיחת-פיה קבועה בעסק קדוש זה!

ויהיה לך חלק בזיכוי הרבים הגדול בהארת דעתו של רביה"ק בעולם

MSN

A black Yealink SIP-T48P IP phone is shown. It features a color LCD screen displaying a blue abstract image. Below the screen is a circular navigation pad and several function buttons. The main keypad consists of 12 standard numeric keys (0-9), a star key, and a hash key. A coiled handset cord is attached to the bottom of the device. The phone is resting on a wooden surface.